

Учителя Петър Дънов

Послания на числата

Новогодишни беседи

Петър Дънов
Учителя

ПОСЛАНИЯ НА ЧИСЛАТА

© Издателство *Бяло Братство*, 2018
ISBN 978-954-744-353-2

Петър Дънов
Учителя

ПОСЛАНИЯ НА ЧИСЛАТА

Новогодишни беседи

София, Изгрев

Издателство „Бяло Братство“
София, 2018

Тихият глас

31. декември 1928 година

Сега ще прочета 6-та глава от Евангелието на Матей, а за новата 1929 година всеки сам да си прочете 21-ва глава от Откровението.

Общият сбор от цифрите на 1929 година е 21. Като размените местата на числата 2 и 1, ще получите числото 12. Какво означават числата 12 и 21? Числото 12 е идеал на човешката душа за един разумен, мъдър живот. Числото 21 е израз на великата Любав, която осмисля нещата, която носи безсмъртие.

Годината 1929 показва две важни неща за човека. Първо, тя определя пътя, по който човек трябва да върви. Кой е този път? Божественият. Второ, тази година показва методите, чрез които човек може да ликвидира със своята карма и да подобри положението си. В 1929 година има две деветки,

сумата на които дава числото 18 – емблема на егоизма в човека. И в Писанието е казано, че числото 18 представлява егоистичното у човека. Тъй както се развива човек днес в своето човешко естество, бил той мъж или жена, е егоист. Защо? Докато човек мисли само за себе си, за своето лично благо, за своето добро, за своята свобода, за наука и знания само за себе си, той е егоист.

Сега може да се явят много противоречия и да кажете: „Не трябва ли човек да бъде учен?“. Да, човек трябва да бъде учен, но каква наука трябва да владее? Каква наука има в лисиците? Каква наука има във вълците? Каква наука има в змиите? Каква наука е науката за задушливите газове? Или каква наука е тази, която учи хората как да погребват своите умрели? Всичко това не е наука. Истински положителна наука е тази, която създава условия за проява на живота, както и за подобрене на живота; истинска наука е тази, която внася в душата на човека Любов, Мъдрост, Истина и Правда. Каква наука има в това, дето

Мойсей хвърлил плочите, на които били написани Божиите заповеди? Каква наука има в това да знаят хората, че Мойсей изгорил златното теле, на което евреите се кланяли? Той турил праха от изгореното теле във вода и накарал евреите да я изпият. Какво означава това?

Истинската наука не сега в знанието на тези факти, но в разбиране дълбокия смисъл на тези факти. С тази постъпка Мойсей искал да каже на евреите, че човек може да познае Бог само след като изпие, след като съвършено изгуби своето злато, т.е. своето богатство, и осиромашее. Докато човек има златно теле, което гържи като идол на своята душа, той не може да познае Бога. Затова, който има пари, трябва да ги изяде и изпие, докато най-после каже: „Наживях се вече“. След това той ще започне да се учи, да се моли, да търси Бога.

При сегашното положение, в което човек се намира, той посвещава цели 16 години, докато свърши училище и университет, а след това търси начин как да осигури живо-

та си. Днес повечето мъже и жени се женят, нареждат си работите, деца раждат, умират, но при все това работите им остават неуредени. Покажете един човек в света, на когото работите да са напълно уредени! Няма такъв човек. Най-после, като видят тези хора, че не могат да наредят работите си, казват: „Нищо, като отидем на онзи свят, там всичко ще се нареди“. Питам: кой от вас има опитността да е разбрал от своите заминали баща или майка, дядо или баба какво има на онзи свят? По този въпрос всички покойници мълчат като риби, всички еднородно казват: „Не е позволено да се говори по тези въпроси“. Чудна работа! Не било позволено да се говори истината!

Кога мълчи човек? Когато има да дава. Обаче когато има да взема, той говори. Когато казваме, че човек е лош, че греша, разбираме, че той е свободен. Само свободният човек може да греша. Но като греша човек, той става роб на греха и по такъв начин сам се ограничава. Значи всеки човек е свободен да греша, но от тази свобода именно

той става роб на греха, сам се ограничава. Следователно, който служи на греха, той се подчинява на закона на ограничението, който не му носи добро. Исква ли човек да излезе из този закон, той трябва да работи за придобиване на своята свобода.

И тъй, два закона съществуват в света: закон на ограничението и закон на свободата. Свободата се проявява по два начина, но последствията на тези прояви са различни. При първия начин, в желанието си да бъде свободен, човек греша и така се заробва. Това показва, че този човек не е готов за тази свобода. Например някой е беден, последен сиромаш, няма пет пари в джоба си. Тази сиромашия го ограничава, а той иска да бъде свободен. Отива при един, при втори, при трети богаташ, моли се да му помогнат, но всички го пъдят. Най-после той казва: „И аз искам да бъда свободен човек! Моето достойнство се уронва от това положение, в което съм изпаднал“. Намира тогава оттук-оттам около 500 – 600 лева, купува един револвер с 12 патрона,

пресреща на пътя някой богаташ, посочва му револвера си и му казва: „Чакай, сега ще разбереш кой съм! Или ще гадеш каквото имаш в джоба си, или ще те убия на място!“. Богаташът веднага дава каквото има и в този случай се заробва, изпада в ограничения; бедният пък сега е свободен. Обаче законите на гържавата са против крадците. Веднага улавят този крадец, вземат парите му, а него вкарват в затвор. Значи той е бил временно свободен, а после го ограничават, поставят го в затвора.

Вторият начин, по който може да се придобие свободата, е чрез правене на добро. Доброто, значи, води човека от заробването, от ограничението, в което той се намира, към свобода. Например гаден човек е заробен от някакво ограничение, но е богат, има много пари. Той започва да дава пари на този, на онзи, помага им и по такъв начин си спечелва много приятели. Като печели приятели, с това той придобива и свободата си. Човек трябва да дава по закона на Любовта, да знае кому колко да дава.

Защо? Понеже всеки ден, всяка година има свои определени задължения. Задълженията произтичат от факта, че всички хора са органи на Божественото тяло. Щом живеем в Бога, ние сме Негови функции. В това отношение ние трябва да бъдем носители на Божиите мисли и чувства.

Ще ви задам следните въпроси. Колко трябва да яде човек? Колкото му е нужно. Как се хранят организмите? Когато кръвта минава през клетките на организма, всяка клетка загърбва от нея само толкова, колкото ѝ е необходимо, а излишната част от кръвта остава да върви нататък из организма, да продължава своя път. Клетките в човешкия организъм нямат хамбар, в който да складират излишъка от храната. Ако клетките си направят хамбар, веднага в тялото на човека започва да се развива някакъв тумор. Образува ли се някъде из тялото такъв хамбар, човек вече е кандиган за онзи свят. Затова най-първо човек трябва да се заеме със задачата да учи всички свои кираджии, всички свои близки, които

живеят в него, да не правят хамбари. Докато в тялото на човека няма хамбари, той е здрав и млад. Някой казва: „Как може да се живее без хамбар?“. Защо е необходим хамбар на човека? Ще кажете, че докато човек има пълен хамбар със запасна храна, гладен няма да остане. Питам: ако вие сте човек, пълен с магнетичната сила на Божията любов, ще имате ли нужда от хамбар? Няма да имате. Отгето минете, вие ще привлечате хората и гладен никога няма да останете. На какво се дължи това привлечане? На вътрешната красота в този човек. Такъв човек е умен, добър, с по-високо съзнание от това на обикновените хора.

Казвам: няма правила по кой начин трябва да говори човек. Начинът, по който аз правя доброто, не е общ за всички хора. Този начин е специален за мене. Може би аз имам обичай да правя добро сутрин, друг – на обед, а трети – вечер. При това, в тия три момента от деня и начините за правене на добро са свършено различни. Всеки човек има особен час, особен ден, в който

прави добро. Мнозина казват, че когато човек прави добро някому, трябва да му каже поне една сладка дума. Не, човек може да направи някому добро и без да му каже сладка дума.

Имало един гагаузин търговец в Бургас, който правел добро, без да казва сладка дума на човека. Напротив, той даже се отнасял грубо с тия, на които правел доброто. Когато дохождал някой просяк в дюкяна му, той го изгонвал и нахоквал, като му казвал: „Махни се оттук, очите ми да не те видят!“. Просякът си излизал тъжен, наскърбен. Този търговец имал силно развита съвест и щом просякът се отдалечавал, той веднага изваждал от касата си 10 – 15 лева и хуквал да го гони ту в една, ту в друга улица. Най-после го настигал в някоя затънтена улица, посмушквал го малко и му казвал: „На, вземи тия пари!“. След това се връщал в дюкяна си доволен.

По същия начин и съдбата постъпва с вас. На първо време като този търговец тя ни пъди от дюкяна си, но после ни намира в

някоя затънтена улица, смушква ни малко и пъха 20 лева в гъоба ни. Ако вие мислите, че светът ще ви посрещне с лаврови венци, лъжете се. Да, в началото може да има венци, но в края бъдете уверени, че ще има развенчаване. Мислите ли, че онази певица, която е била посрещана на сцената с лаврови венци и ръкопляскания, утре, като изгуби гласа си, ще има същия прием? Не, друга някоя ще гоїде на мястото ѝ, а първата ще се гърчи от мъки, че мястото ѝ е заето. Всичко това привидно е така. Сегашният живот е преходен и това ни най-малко не трябва да ни обезсърчава. Това е метод на възпитание. На Земята още не е дошъл онзи истински идеален живот, към който се стремим.

Често казват: „Човек трябва да прави добро“. Да, човек трябва да прави добро, но доброто, в широк смисъл на думата, не съществува на Земята. И любовта в този смисъл не съществува на Земята. На Земята има прояви на любовта, но конкретно като велика, мощна сила, тя не може по-

стоянно да живее в човека. Ако любовта би живяла на Земята, между хората нямаше да има бесилки, нямаше да има затвори - от едния до другия край на Земята щяха да се чуват само песни и веселби. Някой казва: „Аз обичам едн-кого си, любя го“. Това е само частична проява на любовта, но самата любов още не е дошла. Ако наистина това е самата любов, питам как е възможно днес да обичаш този човек, а утре да му измениш? Каква е тази любов? Казано е в Писанието: „Любовта никога не отпада“. Понеже Бог е Любов, Той нито се изменя, нито се променя. Казвате: „Ние се стремим към Бога“. Щом се стремите към Бога, трябва да имате в съзнанието си само една идея за Него, а именно: Бог е Любов, която нито се изменя, нито се променя.

В човека се различават две съзнания: човешко и Божествено. Човешкото съзнание кара човека да се обижда, когато нещо не е по волята му. Той започва да се гневи, иска да си отмъсти на този, на онзи, сърди се, недоволен е. След това Божественото съз-

нание започва да му говори: „Прости на тия хора, които не ти угодиха. Слабости имат, затова са сгрешили“. Тези две съзнания в човека вървят паралелно. Бог в нас ни учи как трябва да живеем, но ние казваме: „Господи, засега Ти стой малко настрана. Ние имаме своя теория, която трябва да приложим в живота си, да видим какви резултати ще даде“. Господ отстъпва и казва: „Добре, приложете вашата теория“. Докато ние съдим хората, работата върви добре, но щом те започват да ни съдят, работата ни тръгва зле. Казано е в Писанието: „Който съди, съден ще бъде. С каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери“.

Ние не говорим за външните прояви на човека, но за проявите на човешкото съзнание. За нас е по-важно какво е съзнанието на човека, а не това какви гуми е казал. Когато съзнанието на човека е раздвоено, той минава за лош човек. В момента, когато съзнанието на някой човек или на някой светия, или на някой ангел се раздвои, имаме лоши прояви. И обратно, в момента, кога-

то съзнанието на когото и да е се съедини, имаме добри прояви. Десет пъти на ген човек може да бъде светия, праведен и десет пъти на ген може да бъде грешник.

Много писатели и поети пишат за любовта, за доброто в света. За любовта, както и за доброто, не се съди само по външните прояви на човека, но се вземат предвид вътрешните мотиви, вътрешните подтици за проявлението на любовта към някого или за правенето на добро на някого. Как мислите, добро ли ви прави банкерът, когато ви дава 20 000 лева назаем с 40 процента лихва? Има ли той любов към вас? Докато му изплащате редовно полиците си, пред него вие сте честен, почтен човек и той ви обича. Престанете ли да изплащате полиците си, вие сте безчестен човек, вагабонт и той престава да ви обича.

Казват, че най-идеалната любов на Земята била майчината, изобщо родителската. Какво виждаме обаче? Достатъчно е синът или дъщерята да не изпълнят желанията на родителите си, и те изменят

своята любов към тях. Значи любовта на майката и бащата към децата се изменя, също тъй се изменя и любовта на децата към техните родители. Гледате как някое малко дете прегръща майка си, радва ù се, не може без нея, но колкото повече расте, толкова любовта към майка му изстива и когато това дете порасне, стане голям момък, той казва на майка си: „Ти повече не ми трябваш. Аз ти благодаря за всичко, което направи за мене. Отсега нататък аз ще правя същото за друга някоя“.

Това са специфични прояви на любовта, но човекът не е в тях. Това състояние на човека е отчасти подобно на състоянието, в което се намират рибите. Една риба снася хиляди яйца и ги оставя на произвола на съдбата, не се грижи повече за тях. За кое от всичките по-напред да се погрижи? Има ли рибата любов към тия хиляди яйца? Следователно, когато някоя майка не обича своя син, тя атавистично преживява състоянието на рибата. Тази любов е рибешка. Наблюдавайте някой сом, като се движи из

водата, как мърда мустаците си, дано улови някоя жертва, да я глътне.

През тази година от всички се иска правилна философия на съзнанието. За да оправят хората работите си, все трябва да гоиде една година, подобна на 1929, чийто сбор от цифрите да даде числото 21 или обратното на него – 12. Все трябва да гоиде една година, която да съдържа две деветки. Какво е значението на цифрите, които образуват 1929 година? Числото 1, т.е. единицата, означава неизменното Божествено начало на нещата. Числото 9 показва различните възможности у човека за добро и зло. Числото 2 представлява егоизма в човека, който е причина за спорове, неразбирания между тях и т.н. Когато съберете 1 и 2, получава се 3. Тройката е процес на равновесие. И сега, като извадите 3 от 9, т.е. от доброто, ще получите 6, което показва, че човек трябва да напусне злото, егоистичното в себе си и да гоиде в Божествения живот.

Единицата е закон на Мъдростта, двойката – закон на Любовта. Ако борави-

те с любовта без мъдростта, непременно ще направите някоя погрешка. Всеки от вас е имал, а и сега има по един или повече приятели, които обича. Питам: след като сте гружали няколко години с тях, не сте ли си казали някоя обидна, горчива дума? Казали сте си. И какво правите след това? Давате си гръб един на друг, а след време се помирявате. Откъде придобихте този навик? Какво правите, когато обичате някого? Обръщате лицето си към него – искате и той да ви гледа, и вие да го гледате. Който не ви обича, обръща към вас гърба си, а който ви обича, лицето си обръща към вас. Според окултизма агът и небето се различават именно по това. Като отидете в ада, ще видите, че всички негови жители обръщат гърба си към Бога и казват: „Не искаме да знаем за Бога!“. Отидете ли в небето, ще видите, че там всички жители обръщат лицата си към Бога. Следователно в ада няма изгрев, там съществува вечен залез. В небето обаче има вечен изгрев, понеже всички обръщат лицата си към Бога. За-

лезът е символ на изгубената любов. Щом слънцето залезе, и любовта се изгубва. Изгревът е символ на намерената любов.

През тази година вие ще имате отношения на вземане-даване с ред същества – някои добри, някои лоши, защото са от разни степени на развитие. Ако сте умни, ще се ползвате от всички; ако сте глупави, повече ще страгате. И глупавият има известна интелигентност, но във всичките си пътища той е своенравен, вследствие на което има повече изпитания и страдания. Глупавият се мисли за божество, затова често иска да изменя Божия план на нещата. Кои човек до днес не е изказал своите протести срещу Бога: защо го е поставил в това общество, защо го е пратил на Земята при тези родители, защо не му е дал голямо богатство, здраве и много знания. Глупавият мисли, че Господ трябва да се занимава само с него – той да Му заповядва, а Господ да изпълнява. Умният, любещият човек се познава по следното качество: той разбира постъпките на онзи, който

го обича, и знае какво иска да му каже чрез тях. Казвате: „Мъчно е да се познае кой ни обича!“. Да, разумен, любещ човек трябва да бъдеш, за да познаеш кой те обича.

Мнозина казват: „Труден е духовният път“. Според мене най-лесният път е духовният, но разбира се, ако го знаеш. Не го ли знаеш, няма по-мъчен път от духовния. Духовният човек е прозорлив, той знае от кого да иска, той знае и как да иска. За изяснение на мисълта си ще ви приведа следния пример. Един цар в древността обичал често да се дегизира, като се обличал в прости, обикновени грехи, а неговите слуги се обличали като генерали, и така се разхождал из града – сам, без никакви слуги, за да проучва живота на своите поданици. Един ген, тъй преоблечен, царят се разхождал със слугите из своя палат. В това време един просяк успял да се промъкне до палата на царя и започнал да проси милостиня от слугите му. Като погледнал към царя, отминал го и си рекъл: „Какво ще искам от тебе? И ти си беден като мене“. Така постъпват много

от съвременните хора, искат помощ от слугите на царя, но от самия цар не искат. Като дойдат до него, погледнат го, кажат си: „И ти си като нас беден, нищо не можеш да ни гадеш!“ и си заминават. Не, вие трябва да се спрете именно пред човека, облечен с грини. Той е дегизиран като беден, но е богат човек. Само той може да ви помогне в трудното положение, в което се намирате.

Това се отнася до съзнанието на човека. Онова, което е богато облечено, наперено и вдига шум в човека, то е неговият слуга – ти от него нищо не проси. Дойдеш ли обаче до онова, което външно е просто облечено, спри се там и кажи своята гума, своята молба само един път и то ще ти помогне. То е Божественото в човека. Ако знаете да Му говорите, няма да остане желание, което да не ви се изпълни. Когато желанията ви не се изпълняват, това показва, че вие искате помощ от вашите генерали, облечени хубаво, с външен блясък. Тия генерали нямат нищо в себе си, те не могат да ви помогнат – и те са бедни като вас.

Казвам: тази година ще се научите да различавате господаря от слугите, царя от неговите генерали. Това значи човек да познава себе си. В човешката гуша се крие Божественото съзнание и за да може човек да го намери и да му поиска помощ, в него трябва да утихне всяка буря, всеки шум, да изчезне всяка завист, злоба, всяко съмнение, маловерие и т.н. Изчезне ли всичко това от човека, той се поставя в положението на едно разумно дете, което чува и разбира тихия глас на Бога в себе си. Пророк Илия беше смел човек, изкла 400 души, след което трябваше да прекара 40-дневен пост в планината, да изкупи греховете си. Тук обаче той можа да чуе Божия глас. Бог му се яви по три начина: в бурята, в огъня и в тихия глас. От бурята и от огъня той се уплаши и избяга, но като чу тихия глас, закри лицето си и позна Бог.

Тази година аз ви пожелавам да чуете тихия глас на Господ във вас. Той носи красотата, великото, мощното в света. Когато тихият глас дойде в човека, тогава негови-

ят характер вече е създаден, тогава се проявява и неговата сила. Тихият глас прави човека силен и богат. Само богатият човек може да бъде добър. Петко Славейков казва: „Парице, парице, всесилна царице, с тебе в рая, без тебе на края“. Парите означават разумността в човека. С тази пословица Славейков иска да накара хората да мислят. Той е бил голям философ. Българите казват за някого: „Този човек е прост, той е роден за мотица, а хората го правят владица“; това значи: мъдрият човек може да стане владица, а глупавият може да работи с мотица.

И тъй, аз ви пожелавам да получите доброто, което новата година носи. Онези, които идват отгоре, ви казват: „Тихи бъдете!“ Миналата година ви казах да имате отворени очи, а тази година ви казвам да имате отворени торби, та кой как мине, да тури нещо в тях. Не са ли отворени торбите ви, никой нищо няма да тури и те ще останат празни. Всеки да закачи торбата си на рамото и през цялата година тя да седи отворена. Торбата ви трябва да бъде

отворена! Какво представлява тази торба? Човешкото сърце. То трябва да бъде отворено за светлината. Няма по-хубаво нещо от това да има човек връзка с Бога, с възвишени и разумни същества – те са тил в неговия живот.

Сега, поздравявам ви с Новата година! Старата и новата година ще бъдат заедно до 22-ри март. До това време старата година ще предаде всичко на новата. Понеже новата година се ражда сега, тя е още малко, голо и босо детенце, за което трябва да се погрижите: да го облечете, обувки и грешки да му направите. Нека тези гуми ви послужат като ребус за разрешение.

Личност и гуша

1. януари 1930 година

Съвременните хора искат да бъдат силни, лесно да се справят с мъчнотите си. Обаче силата на човека не се крие във външните условия, но в условията на неговата гуша. Силата на гушата пък не е в човешката личност. Личността е нещо променчиво, преходно, временно. В това отношение тя представлява животът на физическия свят. Физическият живот е най-малката, най-ограничена проява на целокупния живот. Следователно малките неща не разрешават въпросите, те са само условия за проявяване на живота, началото на който не трябва да се търси в миналото, но в настоящето.

Съвременните хора още в настоящия момент трябва да си отговорят дали са личности, Азове, или гуши. Животът на личността се отличава по това, че в него

има радост и скръб, омраза и любов, завист и съревнование – този живот е изтъкан от контрасти. Дойде ли до проявите на личността, човек трябва да знае, че се намира на най-ниското стъпало на живота. Произходът на личността се крие в съзнанието, то е майка на личността. Азът пък е баща на личността. Значи съзнанието – нисшето Себе, и Азът – висшето Себе, представляват двойката, която е родила личността. Наг тази двойка стои Божествената монада. Наг Божествената монада стои Божествената гуша, а наг Божествената гуша – Божественият Дух.

Окултната наука в своето развитие е достигнала вече до разбирането на проявите на Божествения Дух. Наг тези прояви има още много, които тя не познава и не разбира. Много хора не разбират себе си даже като личност. Да разбира и да познава човек себе си, в пълния смисъл на гумата, това значи да се владее. Ако не е господар на своята личност и не може да се владее, човек още не познава себе си. Да се сърди, това

е проявя на личността. В сърденето, като проява на личността, се крие известно благо за нея. Ако не се сърди, ако не скърби, личността ще умре; ако не се радва, тя пак ще умре.

Следователно личността живее само когато се радва и когато скърби, когато люби и когато мрази. Тъй щото това, което е добро за личния живот, не е добро за съзнателния. Други са положенията за съзнателния живот. Качествата на сина се определят от майката и от бащата, а не от самия него; синът не определя качествата на своите родители. Понеже се е родила от съзнанието, личността се е заблудила в своя път, вследствие на което и досега не е разбрала живота. И действително, личността не разбира живота: тя се сърди и примирява, тя обича и мрази, тя се радва и скърби и т.н. Защо се сърди, и тя не знае. Обаче сърденето показва, че липсва нещо на човека.

Девето се сърди на майка си. Защо? То иска от нея пет ореха, а тя му дава четири.

То ги взима, но ги хвърля на земята и казва: „Дай ми пет ореха!“ – сърди се. Защо гетето иска непременно пет ореха? Защото са малки. Ако бяха големи, щеше да иска от майка си само един орех, но понеже са малки, то иска повече. Значи, колкото повече се намаляват предметите, толкова по-голям брой ще иска гетето; и обратно: колкото повече се увеличават предметите, толкова по-малко ще иска гетето. Ако гетето иска гиня от майка си, то ще иска само една, а не пет; то знае, че гините са големи и не може да се справи с пет. Дори когато иска една гиня, ще иска малка. Хората на личния живот са малки деца. Желанията им са по-добри на орехи, на лешници и т.н.

Човек трябва да се изучава, да прави анализ на живота си, да види колко е извървял досега от своя дълъг път и как го е извървял. Той трябва да види до кой клас е достигнал. Първият клас на великата житейска школа е животът на личността. Той е подготвителният клас на училището. След него иде втори, трети, четвърти, пети клас и т.н.

Как се учи, как разбира живота, учителят има гумата по този въпрос. Всеки човек има свой вътрешен учител, който го напътва и коригира в живота. Анализът и самоанализът са два метода, които се прилагат в училището. Когато започне да яде, едновременно с това човек прилага методът на анализа. Той анализира от какви елементи са съставени оризът, житото, маслините, хлябът, ябълките; след това проучва на какви места са расли всички тия продукти, кой ги е сял, отде са купени, кой ги е варил и на какъв горителен материал – въглища или гърва и т.н. Тия неща оказват влияние върху храните и дават своите добри или лоши резултати. Това е една от великите задачи на съвременния човек. Въпросът за храненето, във физическо и духовно отношение, е интересувал човечеството още в миналото, интересува го и днес. Въпреки това този въпрос не е напълно разрешен.

Днес всички хора се намират пред изтичане на старата година и влизане в новата. Какво правят търговецът и банкерът пред

настъпването на новата година? Баланс. Те презглеждат своите приходи и разходи, проверяват състоянието на своите капитали. По същия начин всеки човек трябва да направи баланс на своя живот, да направи вътрешен отчет на всичко, което е спечелил и изгубил през изтеклата година. За да направи равносметка на своя живот, човек трябва да е живял на Земята, да е имал взимания и давания с хората, да е преживял радости и страдания. Като прави баланс на своя живот, той вижда, че добрите сметки се обуславят от знанията му. Колкото повече знания е имал и колкото по-умело ги е приложил, толкова по-добри са резултатите на неговия живот. Който има знания, той сам оправя сметките си, сам се лекува. Ако ръката му е болна, той ще постави здравата върху болната и ще се излекува. Който няма знания, той ще се принуди да търси външна помощ и ако не получи такава, ще се намира под влиянието на болната ръка: ще страда, ще плаче, ще се моли за помощ – той не е свободен човек.

Свободен човек е онзи, който има знания и може да ги прилага. Някой минава за учен, за човек с големи знания, а като се намери пред известно страдание, не може да си помогне. Знание, което не може да освободи човека от страдания и мъчности, то или не е положително, или още не е приложено. Който разполага с положителната наука, той трябва да се лекува с нея и сам да плаща гълговете си. Истинско знание е онова, което човек всякога носи със себе си и прилага на всяко време. Новороденото дете носи известни знания със себе си и щом отвори устата си, то знае вече какво да прави. Кой учи новороденото дете да яде, да сучи от майка си? Кой учи току-що излюпеното пиленце да кълве? Следователно, като живее, човек трябва да се стреми към придобиване на знания, които ще му послужат през всички времена и епохи. Това знание наричаме Божествено.

Време е вече да отворите път на Божественото в себе си, да приемете Божествения живот. Този живот е на степени,

вследствие на което се проявява по различен начин. В личността той се проявява по един начин, в съзнанието – по друг начин, в душата – по трети начин, в духа – по четвърти начин и т.н. В това именно сега разнообразието на Божествения живот, който се проявява в различни форми и по различни начини. Божественото живее във всички форми, от най-малките до най-големите. Докато една форма живее по начин, специфичен за нея, и изпълнява законите, по които е създадена, тя всякога е жива; и като умре, пак продължава да живее. Но наруши ли законите, по които е създадена, тя умира. В това се заключава философията на живота. От гледището на тази философия човек казва: „Докато Бог живее в мене, и аз живея. Престане ли Бог да живее в мене, и аз умирам“.

Дръжте в ума си мисълта: „Бог живее навсякъде и Неговата воля трябва да се слуша“. Щом Бог е създал света, трябва ли да оставим малките същества да го управляват? – „Защо е създаден светът?“ Това е Бо-

жия работа. Щом е създал света, Бог е имал някаква велика цел. Нашата задача не се заключава в разрешението на въпроса защо е създаден светът, но в това, да разберем защо сме дошли на Земята. Хората загават този въпрос и различно си отговарят. Някои казват, че човек е дошъл на Земята да яде и да пие. Отчасти този отговор е прав, но яденето и пиенето не са единствената цел на човешкия живот. Ако нямаше ядене, малцина биха дошли на Земята. Без ядене животът на Земята е невъзможен. Едно от великите неща на Земята е яденето. Чрез ядене хората се примиряват. Чрез ядене те разрешават противоречия в живота си. Значи яденето определя смисъла на живота. Въпросът за яденето, за осигуряване на храната е един от важните социални въпроси на днешния век. Той стои на масата на съвременния човек като пръв и най-важен за разрешаване. Като се разрешава този въпрос, трябва да се има предвид неговото трояко значение: физическо, духовно и умствено.

И тъй, всеки човек трябва да направи баланс на своите капитали, да знае с какво разполага през всяка нова година. Като има предвид крайния резултат на своите сметки, той ще знае причините на този резултат, ще знае защо печели и защо губи. В този случай човек не се интересува толкова от резултата, колкото от причината, която го произвежда.

Богатството и сиромашията са резултат на правилната или на неправилната деятелност на човешкия ум и на човешкото сърце. Не е достатъчно само човек да бъде богат, но богатството трябва да бъде за него благо, да се чувства доволен от него. Ако богатството е правилно разпределено между хората, богатият би се чувствал доволен. Днес богатите хора не са доволни от положението си. Защо? Има нещо неправилно в тяхното забогатяване. Те стават богати за сметка на много хора, вследствие на което носят тяхното неразположение. Богатството трябва да бъде така разпределено между хората, че

едновременно да бъде благо за всички. Злото в света се ражда по причина на това, че богатата на живота не са еднакво разпределени между всички хора. Всеки човек има право да се ползва от богатата на живота. Обаче ако има злато, а няма хляб, той пак ще бъде недоволен. Значи златото е нужно на човека само като средство за гоставяне на хляб. Няма ли хляб, противоречията неизбежно го следват.

Къде има най-малко противоречия? В живота на личността. Тя заема най-високото място в човека. По-горе от човека тя не може да отиде. Засега господарка на човека е личността. Видите ли, че някой се обижда, ще знаете, че той се проявява като личност. Съзнателен ли е, човек трябва да се качи по-високо от своята личност, да не се обижда. Може ли да обидите силно разгорелия се огън, като му сипете няколко капки вода? Може ли да обидите океана, като черпите от него вода? Може ли да обидите с нещо Хималаите? Човек се обижда, когато не е зачетена неговата личност, когато

са пренебрегнати някои нейни права. За да бъде почитан, човек трябва да почита другите. Докато човек прави разлика между хората, докато поставя своята личност над личността на всички хора, той никога няма да бъде почитан.

Съвременните хора не признават личния елемент на животните, вследствие на което не им отдават нужното внимание и ги третират като безлични същества. И животните имат личен елемент, само че личността на човека седи най-високо, като цар на всички личности. Мнозина придават на личността Божествен произход. Ако наистина Божественото начало е в човешката личност, никаква дисхармония не би трябвало да съществува в света. Докато в човешкия живот съществуват редица отрицателни прояви, Божественото не е проникнало още в личността. Човек не познава още своята личност. Разбере ли я веднъж, той ще ѝ даде нужното място и ще се освободи от противоречията и страданията в живота.

Двама души се сдружили и тръгнали заедно на път. Единият от тях бил гребен, нисък на ръст, а другият – едър, здрав, силен човек. Първият взел за из път няколко хляба, а вторият, понеже не обичал да носи много товар, взел само един хляб и го турил в торбата на първия. За колко време би им стигнал този хляб? Вторият, като едър, силен човек, още в началото на пътуването изял своя и започнал да яде от хляба на другаря си. Това негово поведение породило недоволство в първия. Пътят им бил дълъг, вследствие на което хлябът щял скоро да свърши. За да запазят добри отношения, вторият пътник е трябвало да вземе два пъти повече хляб от първия.

Какво представляват двамата пътници? Първият пътник представлява Божественото в човека, а вторият – човешката личност, която живее за сметка на Божественото, което предвижда нещата. Дребният, малкият човек знае, че му предстои дълъг път, и взима повече хляб в торбата си. Грешката е там, че този човек се

е сдружил с голям, физически силен човек. Божественото може да върви паралелно с личността, но да не се сдружава с нея. Ама личността била голяма, богата, разполагала с много знания – който много знае, той много трябва да прилага. Богатият трябва да дава повече, сиромашът – по-малко.

Малката цев пуска малко вода, голямата цев пуска много вода. Такива са законите на физическия свят. В Божествения свят обаче законът е обратен: малкото ражда голямото. От малкото житно зърно се раждат великите неща в света. Житното зърно ражда великите хора: таланти, гении, светии. Ще кажете, че житното зърно е мъртво, не може да създава велики хора. И през воденица да мине, и в пещ да се пече, житното зърно всякога остава живо. Божият Дух живее в житното зърно и показва на хората, че рогеното от Духа дух е и никога не умира. Доидете ли до живите неща, използвайте ги; доидете ли до мъртвите, тях погребвайте в земята. Христос казва: „Който не яде плътта ми и не пие кръвта ми, няма живот в себе си“.

Личността в човека представлява животът на плътта, а Божественото – животът на духа. Когато духът вземе първо място в човека, плътта трябва да остане на последно. Вземе ли плътта първо мястото, духът отстъпва. Дето духът живее, плътта умира; дето плътта живее, духът умира. Защо? Храната им не е еднаква. Духът не може да поддържа живота си с храната на плътта. И плътта не може да живее с храната на духа. Ако плътта живее при духа и не умира, това показва, че тя живее по свой начин, независим от този на духа. Ако и духът живее при плътта, без да умира, това показва, че и той живее свой собствен живот. Тази е причината, поради която виждаме два различни живота в един и същи човек. Именно тези два живота създават борбите и противоречията в човека. Човек ще се справи с противоречията си само когато животът на плътта се подчини на живота на духа, т.е. когато личността се подчини на Божественото начало в човека. Днес хората мислят върху въпроса защо

духът не живее в съгласие с плътта и защо плътта не живее в съгласие с духа. Много естествено, те са разменили местата си. Един ден, когато всеки отиде на мястото си, плътта и духът ще бъдат в пълна хармония и единство.

Често хората имат крива представа за себе си, вследствие на което се мислят за по-учени, по-силни, по-духовни, отколкото са в действителност. Обаче когато изпитанията дойдат в живота им, те виждат истинската си стойност. Може ли да се нарече силен човек този, който от една гума се обижда? Може ли да се нарече дълбок извор този, който от най-малкия дъжд се размътва? Ако от най-слабото земетресение водата на извора се губи, това показва, че той няма голяма дълбочина. Следователно, в пълния смисъл на думата, духовен човек е онзи, който остава неизменен при всички изпитания. Каквито и бури и ветрове да срещне на пътя си, каквито и сътресения да го сполетят, той всякога остава тих и спокоен. При обикновени земетресения зе-

мята се разтърсва на дълбочина 5 – 10 километра най-много, а при големи земетресения, които рядко се случват, се разтърсва на по-голяма дълбочина.

Земята представлява млада мома, която се движи около своя възлюбен – Слънцето. Когато Земята се разиграе силно, както при земетресенията, това показва, че като млада мома, тя се е хванала на хорото и играе. Застои ли се дълго време на едно място, без да тропне хорце, Земята започва да остарява: от млада мома постепенно отива към стара баба. Има страни, в които не стават никакви земетресения. Те се намират в положението на баби, които си почиват.

Като се казва, че Земята е млада мома, мнозина искат да се докаже това по научен начин. И да се докаже, ако не е истина, пак недоказано остава. В сегашната наука много неща са доказани, но всички не са истинни. Изучавате един, втори, трети факт, виждате, че са доказани, но между тях пак няма никаква връзка. Каква наука е тази, която не може да свърже всички факти в

едно неразривно цяло? Можете ли да наречете научни факти тия, между които не съществува никаква зависимост? Един научен факт е добре обоснован, когато между него и близките около него факти съществува известна зависимост, тъй както има зависимост между живачния термометър, външната температура и подобряването или влошаването на времето. Например видете ли, че живакът в термометъра се покачва, вие знаете, че и външната температура се покачва; ако живакът в термометъра слиза, температурата се понижава. В зависимост от покачването и пагането на температурата се определя дали времето ще бъде топло, или студено.

Зависимостта между тия факти е не само външна, но и вътрешна, т.е. психическа. Тези факти оказват влияниия върху характера и темперамента на човека. Например ако едно дете е заченато в момент, когато живакът в термометъра се е изкачвал, в характера на това дете ще има възход, то ще е любвеобилно, с открит

гуша. Ако пък е заченато в момент, когато живакът в термометъра е спаднал, то ще бъде студено, затворено, хладнокръвно, ще минава за философ. Това е научен факт, за доказването на който се изискват редица наблюдения. Как ще се докаже фактът, че баща и син, които са родени в един и същи град, имат нещо общо в характера си? За да се докаже този факт, вие трябва да изучавате характера на бащата и на сина и да видите дали си приличат, а ако си приличат, да разберете на какво се дължи приликата. Не само това, но ако бащата и синът са заченати в момент, когато живакът в термометъра се е изкачвал, и двамата ще имат едно и също количество топлина и еднакъв рог енергии.

Като изучавате зависимостта между характера на човека и външните условия, вие си задавате въпроса съвпадение ли е това, или действителност. Ако е действителност, искате да знаете външните условия ли създават характера, или характерът оказва влияние върху външните ус-

ловия. Когато посетите приятеля си през някой студен зимен ден и намерите стаята му добре отоплена, какво показва това? Това показва, че приятелят ви има добро разположение към вас. Той ви очаква, затова е изчистил стаята си добре, затоплил я е, иска да ви посрещне сърдечно. Ако в този ден приятелят ви не е добре разположен към вас, той нарочно ще остави стаята си неизчистена, неотоплена. В този ден той не иска да ви приеме, затова не ви е създал добри условия. Следователно заварите ли стаята на приятеля си или на вашия познат нечиста, неотоплена, не влизайте вътре. Студът показва, че в този ден не ви приемат на гости, и вие трябва да останете у дома си, да размишлявате. Растенията разбират този закон и разумно го прилагат. Щом вѣн е студено, те не излизат никъде, не подават главата си вѣн от своята стая. Нищо в света, както и в цялата природа, не е случайно, следователно не е случайна и зависимостта между вѣншните условия и човешкия характер.

Представете си, че от върха на една планина, като от връх на триъгълник, извират две реки, които текат в две различни посоки и образуват двете страни на триъгълника. Едната река тече на юг, другата – на север, вследствие на което произвеждат два различни резултата. Първата река е по-топла и по-производителна, втората е по-студена и по-малко производителна. Да приемем, че тези две реки представляват човешките крака – тогава, ако при движението си човек възприема с левия крак някаква отрицателна мисъл, в скоро време сърцето му ще изстине. Какво трябва да направи в този случай? Единственото спасение се заключава в това той да продължава движението си, в следващия момент да вдигне десния си крак. Ако съзнанието му е будно, той трябва да образува повече топлина в организма си, с която да компенсира изразходваната. Не може ли да направи това, в него ще се яви желание да се върне назад. Този закон съществува и в природата.

Следователно човек не може да направи една след друга две стъпки, при които да става само повдигане, респективно спадане на живака в термометъра. Ако при първата стъпка температурата се покачва, при втората ще спада. И обратно: ако при първата стъпка температурата спада, при втората ще се покачва. Изобщо, ако някъде в природата или в живота става покачване на температурата с единица, на противоположния полюс някъде става понижаване на температурата с единица. Това наричаме закон на смени в природата. Който разбира този закон, той разбира и своите състояния. Като преживее някакво високо, повдигнато състояние, той знае, че неизбежно предстои понижаване на състоянието му.

Като ученици, вие трябва да наблюдавате проявите на човешкия живот и да ги изучавате. Например виждате, че един човек се гневи. Приближавате се до него и започвате да му говорите, че не трябва да се гневи – това е неразбиране на живота. Оставете човека на свобода. Докато живее в личност-

та си, той не може да не се гневи. Ако не се гневи, той ще умре. Ако не се радва и не скърби, той пак ще умре. Човекът на личността може да живее само при правилна смяна на състоянието, т.е. когато ту се радва, ту скърби. Причината да живее този човек се дължи на факта, че при минус един градус той получава отрицателна, потенциална енергия, а при плюс един градус – кинетична, или положителна, вследствие на което става трансформиране на неговите енергия. Следователно, ако в десния си крак не гадеход на своята положителна, или кинетична енергия, а в левия – на отрицателната си, или потенциална енергия, човек е осъден на страдания и болести, на смърт. Това показва, че енергиите в човешкия организъм трябва правилно да се сменят, да се движат от десния крак в левия и от левия в десния.

Ако искате да знаете дали този факт е научен, направете следния опит: разделете нивата си на три части. В първата част посеете жито по пълнолуние, във втората част – когато Луната се празни, а в трета-

та - когато Слънцето е в своята най-висока точка. При пълнолунието се забелязва възход, повдигане на температурата; при изпразване на Луната - понижаване на температурата. Проследете какви резултати ще имате при трите случая. Направете още и опита съзнателно да вложите положителна енергия в десния си крак, а отрицателна - в левия, и с тази мисъл обиколете нивата си и сеите. Резултатът на този опит ще бъде различен от резултата на първите опити. Всички промени в природата, в нейните външни и вътрешни условия, говорят за дейтелността на висши, разумни същества. Вдигането и спадането на температурата не се дължи на човешката дейтелност. Вдигането на температурата, топлото време показват, че разумните същества имат добро разположение към хората и по този начин им помагат. Рязкото и ненавременно понижаване на температурата показва, че хората са нарушили някакви природни закони. Благоприятните условия в живота са израз на

любовта и разположението на разумните същества към човека. Неблагоприятните условия са израз на неразположението към човека по повод на някаква негова погрешка. Значи погрешката на човека е била от такъв характер, че води към нарушаване на някой природен закон.

Често религиозните хора изпадат в заблуждение, като мислят, че щом е благ, Бог трябва да бъде снисходителен към човека независимо от това дали живее правилно, или не. Ако е вярно, че Бог всякога трябва да бъде благ, защо човек умира? При това, казано е в Писанието, че Бог не съзволява в смъртта на грешника. Не е въпрос защо грешният или праведният умира, но защо човек умира преждевременно. Когато умира преждевременно, човек сам е предизвикал смъртта си, сам се е лишил от ония условия, при които животът му може правилно да се развива. Всяка преждевременна смърт е равна на самоубийство. В момента, в който личността помисли, че е свободна, самостоятелна, напълно независима и че

може да прави каквото желае, смъртта настъпва за нея. Човек живее, докато мисли, чувства и постъпва правилно. Личността трябва да има предвид, че не живее за себе си. Тя е свързана със съзнанието, а то – с висшето Аз. Значи между подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието съществува непрекъсната връзка. Самосъзнанието е живот на личността, свръхсъзнанието – живот на душата.

Следователно личността може да живее повече или по-малко в зависимост от това доколко е в услуга на душата. Душата се нуждае от групи източници, а не от тия, от които личността черпи своя живот. Прогъжителността на земния живот на човека зависи от отношенията, които той е създал с душата си: ако обича душата си, животът му се прогъждава; не я ли обича, животът му се съкращава. Невъзможно е човека да живее изключително за личността си и да стигне до дълбока старост. Дългият живот е в зависимост от любовта на човека към душата. Колкото повече ду-

шата извява своя живот, толкова по-изгръжлив е човешкият организъм. Искане ли да се лекува, човек трябва да потърси лекар и лекарства в гушата си – тя лекува по вътрешен път. Обаче не може човек да се лекува, ако не обича гушата си. Който обича личността си повече от гушата си, той е осъден на смърт. Защо? Защото качества на личността са страх, омраза, ревност и т.н. Казано е в Писанието: „Който мрази, той е осъден на смърт“. Същото се отнася и до останалите отрицателни качества. Кой човек мрази? Който няма любов към Бога. Има ли любов към Бога, човек е придобил вечния живот.

Какво разбирате под гумите *любов към Бога*? Да обичате Бога, това значи да бъдете извори, да давате изобилно. И чешмата дава на хората, и тя носи благо, но в края на краищата за това благо ще се счупят много глави. Докато посетителите на чешмата са малко, водата е благо за тях, увеличи ли се броят на посетителите, около чешмата започва блъскане, бой, спор кой

пръв е дошъл, докато най-после борбата свършва с пукнати глави. От благо за хората чешмата се превръща в зло. За да се избегне това зло, количеството на водата в чешмата трябва да се увеличи, да се хване по-голяма част вода от планинския извор. Оттук вадим следния закон: когато броят на хората се увеличава, и количеството на благата, т.е. производителността, трябва да се увеличи. Не се ли спазва този закон, в живота се явява известна дисхармония. Израсне ли повече, отколкото са средствата за поддържане на организма, човек е осъден на страдания. Колкото повече човек расте и се развива, толкова повече трябва да увеличава своята гажба.

Същият закон се отнася и до човешките желания. Някой иска да стане учен, силен, виден човек. Преди да очаква това, той трябва да се опита и да провери има ли условия за постигане на тези желания. Може ли при сегашните условия всички хора да станат учени? На всички хора се проповядва да станат силни, учени, богати, но мал-

цина могат да постигнат това. За да живее човек дълго време на Земята, все трябва да има някой, който да поддържа този живот. Ако бащата носи в себе си условия за дълъг живот, и синът може да живее дълго. За всеки човек може да се определи има ли условия за дълъг живот, или няма. Онези хора, на които е определен дълъг живот, се намират под влиянието на особени планетни съчетания. За тези хора са отворени и 12-те извора на живота. Онези пък, за които са отворени само 5 извора на живота, ще живеят малко време на Земята. Това именно показва, че в света нищо не е произволно.

Мнозина искат да им се дадат гарби, да се проявят. Ако отсега нататък човек иска гарби, неговата работа е свършена. Човек се ражда с гарби, които постоянно трябва да развива. Ще възразите, че във времето на апостолите Дух Божи ги е осенил и те започнали да говорят на 12 различни езици. Ако това е станало в миналото, защо да не стане и сега? Това не е произволно явление. Да ги осени Духът, това показва, че в тях са

били отворени всичките извори на живота. Следователно, за да стане учен, човек трябва да се е родил учен. Може да се роди учен само онзи, който е работил в миналото. Той има добре развити ум и сърце. Днес човек се нуждае от условия, които да му съдействат да се прояви. Тъй щото, за да бъде учен, силен, човек се нуждае от здрав организъм, от добре разработени ум и сърце, да устоява на външните и вътрешни условия. Такъв човек се отличава с голяма устойчивост. Не е ли придобил тия неща, човек трябва да бъде внимателен, за да си осигури сносен живот. Каквото днес придобие, той ще го складира като капитал за бъдещия си живот. Казват за него, че е добър човек, че е светия. Той може да е добър, свят човек, но за хората. По отношение на Бога обаче не е толкова добър.

За Бога е добър човек този, който изпълнява Неговата воля. Този човек може да се колебае за много неща в живота си, но стане ли въпрос за волята Божия, там всякакво колебание изчезва. Когато върши

волята Божия, дълбоко в гушата си той чувства правотата на своите действия и не се поддава на мнението на хората. Какво хората говорят за него, това не го смущава. Той се гържи за волята Божия и с оглед на нея изправя постъпките си. Той не се спира върху външния изглед на нещата, но ги разглежда вътрешно. Понякога външно човек може да бъде праведен, а вътрешно – не. И обратно: вътрешно може да е праведен, а външно – не. Човек трябва да има будно съзнание, да разбира и най-скритите си мисли и желания и да си дава отчет за тях. Има мисли в човека, които са в състояние да го умъртвят; има и такива мисли, които могат да го възкресят. Ако една ваша мисъл не може да изправи едно ваше чувство или желание или ако едно чувство не може да изправи една мисъл, вие сте осъдени на големи страдания.

На какво се дължат страданията? На вътрешна дисхармония между ума и сърцето, между мислите и чувствата на човека. Това разногласие между мислите и чувства-

та се дължи на факта, че човек иска да вземе повече неща, отколкото може да носи. Например тщеславният иска всички хора да го хвалят. Могат да го хвалят няколко души, но невъзможно е всички хора да го хвалят. Защо трябва да го хвалят всички хора? Христос казва: „Търсете слава от Бога, а не от човеци“. Може ли бедният, невежият да ви даде това, което искате? Може ли престъпникът да отговори на това, което душата ви желае? Какво може да даде престъпникът, освен своето престъпление? Какво може да даде болният, освен своята болест? Какво може да даде слабият, освен своята слабост? Какво може да даде невежият, освен своето невежество?

Като ученици, вие трябва съзнателно да работите върху себе си, да придобивате знания. Като ги придобиете, трябва да ги приложите. Кажете ли ви някой, че изведнъж можете да станете учени, и повярвате ли на гумите му, вие сте на крив път. Човек постепенно придобива знания. Придобитите знания трябва да се приложат. Не се

ли приложат, те могат да уморят човека. Необработеното знание представлява лег или сняг, който може да умори човека, приеме ли го в стомаха си. Който е пил студена, ледена вода от планински извор, когато е бил изпотен, той знае какви са нейните последиствия. Ще кажете, че водата е чиста, слиза от планински извор и не може да причини никаква вреда. Ако температурата на водата е ниска, преди да се пие, тя трябва да се стопли.

Следователно откъдето и да иде знанието, за да се ползва от него, човек трябва да го асимилира и приложи. Всяко необработено и непримено знание не ползва човека. Каквито и усилия да прави, с такво знание човек не може да стане философ. За да стане философ, той трябва да има добре развит ум, да прониква в дълбочината на нещата. Според окултната наука философът трябва да е развил своето причинно тяло, да вижда и да разбира причините и последиствията на нещата. Поет може да стане онзи, който е влязъл в областта на

нирвана. Значи, философът трябва да има философски ум, поетът – въображение, добрият човек – любов. Без любов човек не може да прави добро. За да го направи, той трябва да вложи в доброто част от себе си.

Доброто има смисъл само тогава, когато може да пресъздаде човешкия характер. Затова именно човек трябва да върши волята Божия. Като върши волята Божия, той се свързва с Неговата любов. Тогава Божието дело ще бъде и негово. Това означават гумите: „Бог да живее в човека, а човек – в Бога“. Някои мислят, че като живее в Бога, човек се изгубва. Той се изгубва толкова, колкото детето, което след години става стар дядо. Губи ли се детето изобщо? Детето не се губи нито в юношата, нито във възрастния човек, нито в стареца. Това са фази на живота, през които човек неизбежно минава. Старецът често си спомня за своето детство. На кое място в стареца живее детето, не може да се определи. Слушаме обаче дядото да казва:

„Едно време, като бях дете, направих това и това“. Детето не се вижда в образа на дягото, но то съществува в неговия ум. И дягото съществува в ума на детето. Играе ли, приказва ли, детето си представя, че ще израсте, ще стане момък, възрастен човек и най-после старец, с побеляла глава, с бяла брада и мустаци. Детето символизира Любавта, а старият човек – Мъдростта. Старият от време на време хваща космите си, с което иска да каже: „Виждате ли тия бели косми на брадата ми? Това са закони, по които човек трябва да живее“. Ангелите нямат бради и мустаци, което показва, че те живеят без правила и закони. Те не се нуждаят от правила и закони като хората, защото живеят в светлина. Срещнете ли един ангел, ще видите, че от цялото му тяло излиза светлина във вид на лъчи; той свети като слънце.

Космите по главата, брадата и мустаците на човека представляват растителното царство. Като знае това, човек трябва да пази главата си от оголяване.

Космите служат за урегулиране на енергиите в човешкия организъм, а оттам и при кръвообращението. Всеки косъм е център на динамична сила, която помага за разпространение на кръвта по повърхността на тялото. Ако всички косми по тялото на човека се отнемат, той ще се натъкне на големи нещастия. Космите са толкова необходими за човека, колкото растенията за земята. Ако растенията изчезнат, земята ще се превърне в суха и безжизнена пустиня. Корените на растенията и на дърветата играят роля на помпи за извличане на вода от дълбочината на земята. Когато водата потъне дълбоко в земята, корените на дърветата, със своята магическа сила, я извличат на повърхността. Поради това, че се секат горите, почти в цяла Европа се забелязва намаляване на водата. И в България изсичат горите. Ако и в бъдеще продължават да ги секат, много от сегашните извори ще изчезнат. За да не става това, на мястото на изсечените гори трябва да посадят нови.

Следователно, за да не пресъхвват изворите на човешкия живот, всеки ден човек трябва да посажда по една добра мисъл и по едно добро чувство в своята почва. Само по този начин мисълта на човека ще се засили, а чувствата му ще се облагородят. Преди всичко човек трябва да развива самооблаганието си, при всички условия на живота да бъде тих и спокоен. За да развива самооблаганието си, човек трябва да знае, че един Бог съществува в света и към Него да определи отношенията си – отношения на любов и самоотричане. Законът на себеотричането не подразбира загуба. Да се отречеш от себе си, от своя живот, това значи да придобиеш вечния живот. Затова е казано, че от онзи, на когото е много дадено, много се иска. Много е дадено на праведния, но ако той падне, голямо е падението му. Ако грешникът се повдигне, голямо е въздигането му. С други думи казано: големи са спънките на добрата мисъл, когато попадне при лоши, неблагоприятни за реализирането ѝ условия. И обратно: всичко разумно се при-

тича на помощ на слабото, да го превърне в силно, а лошото – в добро.

Да се говори на човека за доброто и красивото в света, за науката и културата, това значи да му се даде подтик към тия неща. Като се стреми към наука, човек вижда какво поле се открива пред него. Съвременната наука е още в детството на своето развитие, но въпреки това има области, които са добре разработени. Такава област е например анатомията. Във физиологията има много въпроси, които впоследствие ще се изяснят. Теоретически много въпроси са обяснени, но дойде ли се до практиката, няма съвпадение с теорията. Истинско знание е това, в което има пълно единство между практика и теория. Истинско наследство е това, при което едновременно със съобщението за него дават и парите на наследника – той веднага пуска наследството в обращение. Който разполага с положително знание, той може да го приложи във всички области на живота. Това знание става плът и кръв за човека.

Какво трябва да прави човек, за да се помогне до положителната наука? От човека се иска само едно: да разработва своята почва и да знае какви растения могат да виреят в нея. Що се отнася до останалите условия, това не е негова работа. Например вие знаете, че житото вирее в умерения пояс. Какво ще правите, ако попаднете в студен климат? Колкото и да разработвате и подобрявате почвата, при студения климат житото може само да покълне, но не и да узрасне, да цъфне и плод да даде. Ще кажете, че можете да отглеждате житото под стъкла, при изкуствено отопление. Това е невъзможно. Щом знаете, че житото не вирее в студен климат, ще се заемете с обработването на други култури, за които гадените условия благоприятстват.

Същият закон се отнася и до човешките мисли и чувства. Хранете в себе си такива мисли и чувства, за развитието на които вашите температура и почва благоприятстват. Оттук вадим следните правила за живота: отглеждай само такива

семена, които могат да виреят в твоята почва; не отглеждай в почвата си такива семена, за развитието на които трябва да употребиш всичката си енергия, всичките си средства и време. За някои това са противоречиви мисли, но способният учен намира правия път чрез противоречията в живота. Витлото, което движи самолета, прави хиляда обръщания в минута, но въпреки това картелницата в самолета е така нагледна, че когато действа, куршумите ѝ минават през междините на витлото, без да го засягат.

Следователно, искате ли да реализирате една мисъл, тя трябва да се движи с такава бързина, че да излиза през междините на ограничените условия, без да ги засяга. В този случай ограничените условия могат да се уподобят на витлото в самолета. Може ли да се нарече човек онзи, който не е в състояние да излезе от ограничените условия на гнева, омразата, съмнението, малодушието и да ги превърне в благотворна енергия? Малодушият

е ленив човек. Той не вярва на силите си, затова очаква на помощта на хората. Каквато работа да започне, преди всичко човек трябва да разчита на себе си, а после на другите. Каквото предприемеш, върши го за себе си, а после за другите. Учиш ли, учи добре за себе си, а не за хората. Живееш ли добре, живеи за себе си, а не за това, какво хората мислят за тебе. Прилагай доброто за самото добро, а не за похвалите на хората. Развивай и прилагай силата си за самата сила, от любов към нея, към ползата, която тя допринася, а не от тщеславие, да покажеш пред хората, че си силен. Важно е желанието на човека да постигне нещо красиво в живота си. Има ли това желание, той трябва да употреби всички усилия да го постигне. Който види тия усилия, той може да му се притече на помощ. Обаче не прави ли човек усилия, никаква помощ няма да му гоиде отвън.

Като ученици, прилагайте тази година закона за превръщане на енергиите. Мине ли някаква лоша мисъл през ума ви и някак-

во лошо чувство през сърцето ви, веднага ги превърнете в добри. Ако видите някой болен, не казвайте в себе си, че нищо няма да излезе от него, но го насърчете, кажете му няколко утешителни думи. Ако мислите да се скарате с някой ваш близък, да му кажете няколко строги думи, откажете се от намерението си и помислете, че и този човек е толкова добър и благороден, колкото сте вие. Какво сте направили за него, за да имате право да го съдите? Мислите ли, че като съдите човека, служите на Бога? Който иска да служи на Бога правилно, той трябва да се откаже от своите стари навици, от критика и огумване. Не мислете, че ако се откажете от старите си навици, от слабостите си, вие изведнъж ще станете светици, ангели. Усилена работа се иска от човека, за да постигне онова, което душата му желае.

Думата *ангел* погрязбира Божи служител. Не служи ли на Бога, човек служи на себе си. Който служи на себе си само, той е ангел без крила. Да не мисли човек за себе си,

това не значи да престане абсолютно да се интересува от своя живот, но като знае, че съществува велик Промисъл, да знае, че каквото и да прави, има Егин, Който се грижи и за него. Щом има предвид тази мисъл, човек ще излезе от положението на своята личност, която мисли само за себе си, и ще започне да се грижи за ближния си. Щом мисли за ближния си, човек се повдига по-високо и се свързва с Първата Причина на нещата. Промисъл съществува за всеки, който изпълнява волята Божия. Който не я изпълнява, не се намира под защитата на великия Промисъл. Той трябва да се мъчи, да се труди и да работи; по този начин само може да се спаси, да забогатее.

Всички хора се стремят към придобиване на знания, за да се осигурят. Много от знания не спасяват човека. Колкото повече знания придобива човек, толкова повече неприятели печели. В този случай знанието е подобно на голям капитал, който човек не може правилно да разпредели. Щом не може правилно да го разпредели, той ще му създа-

де много неприятели. Знанието е енергия, която, щом се събере в голямо количество в мозъка, трябва да се впрегне на работа: за доброто на човечеството и за слава Божия. Не е достатъчно само да се търкат две тела, за да произведат топлина и светлина, но тази енергия трябва да се впрегне на работа. Не е достатъчно човек само да придобива знания, но той трябва и да впрегне тия знания на работа.

Човек може да се занимава с всички отрасли на науката и изкуствата, но преди всичко той трябва да използва тия придобивки за самата природа, която му е дала всички благоприятни условия за работа. Музикантът, поетът, художникът трябва да работят поне по един час на ден само за себе си. Как ще познае поетът, че работата му е добра? Като напише едно свое произведение, той трябва да го остави настрана, поне един месец да не го пипа, след това да го прочете и коригира. След един месец пак да го прочете и ако не намери никаква грешка, това показва, че работата

му е добра и ще задоволи всички хора. Човек не трябва да изнася изведнъж всички свои работи пред света. Ако изнесе пред света всичко, което знае, даже и най-силният човек ще се обезсили. Искате ли да помогнете на някого, дайте му нещо от себе си, но само тогава, когато знаете, че той ще го употреби за добро. Не може ли да го употреби за добро, той нищо не печели, а вие губите.

Следователно човек трябва да работи така, че всякога да има поне микроскопическа придобивка. За да работи по този начин, той трябва да разбира основните закони на самообладанието. Той трябва да прилага този закон в погледа, в движенията, в чувствата, в постъпките си. За такъв човек казваме, че има установен поглед. Като гледа някого, той гледа спокойно, без никакво трепване или колебание на очите. Чрез такъв поглед Божествената светлина се предава от един човек на друг. Когато казват на някого, че лицето му е озарено, това показва, че той е приел Божествената светлина от ближния си. Не можете ли

чрез очите си да прегадете тази светлина на своя ближен, това показва, че не сте го погледнали правилно. Как трябва да погледнете човека? Тихо и спокойно.

Като е дошъл на Земята, човек трябва да знае, че очите, ушите, устата не са само негови улове и не може да разполага с тях както пожелае. Те са му дадени да работи с тях не само за свое благо, но и за благо на своите ближни, на цялото човечество. Когато иска да свърши някоя работа с един от своите улове, човекът на самооблаганието се отправя за позволение там, откъдето са му дадени уловете. Щом получи позволение, той пристъпва към работата си, която свършва с пълен резултат. Този е пътят, по който след време и обикновеният човек може да стане гениален.

Мнозина се стремят към придобиване на гарби по механичен път. Каквито и усилия да правят, те трябва да знаят, че чрез външни, физически усилия никакви гарби не могат да се развият. Например колкото и поклони да прави човек, колкото и молит-

ви да чете, щом няма съдържание в тях, те не дават никакви резултати. Искате ли да постигнете нещо възвишено и благородно, човек трябва да приложи самообладанието. Физическите усилия не развиват гарбите. За развиване на ясновидството например се изисква голямо самообладание и усилената работа върху ума, сърцето и волята. Ясновидецът трябва да има буден, развит ум и чисто сърце, да тълкува правилно образите, които невидимият свят му представя в будно и в сънно състояние. Ако човек види насън вълк, змия, лисица, ще знае, че скоро ще срещне човек с характер на вълк, на лисица, на змия. Ако сънува, че една птичка иска да влезе в дома му, това показва, че скоро ще срещне една страдаща душа. Това са символи, с които невидимият свят си служи, това е неговият език. Вместо да говорят с часове, разумните същества си служат с образи, които съдържат в себе си някакви идеи. Вълкът има нещо добро в характера си, той се привързва като куче. Привърже ли се веднъж, нищо не може да го застави да

се отдели от човека. Лошата черта на вълка е, че дави овцете. Влезе ли в една кошара, може да удуши всички овце в нея.

Като изучават проявите и характера на вълка, хората намират, че той е свирепо, жестоко същество. Наистина, жестоко същество е вълкът, но не прави ли същото и престъпникът? Като влезе в нечий дом, той убива всички, които попаднат пред него, каквото намери, обира го, а отгоре на това запалва къщата и бяга. Не е ли жестока постъпката на някой учен човек, който за една обидна дума търси начин на отмъщение? Като се вземе предвид степенята на развитието му и знанието, което има, постъпката на този човек е равна на тази на вълка към овцете. В бъдеще постъпката на този учен човек ще има такива последиствия, каквито и постъпката на вълка.

Причината, която кара вълка да дави овцете, е желанието му да се нахрани. Че е удушил една овца, престъплението му не е толкова голямо, той е гладен и трябва да се нахрани. Голямо е престъплението му, ко-

гато изведнъж удавя цяло стаго. Престъпна е лакомията, която той проявява. Като иска да се осигури, той напада цялото стаго. Всъщност за момента му е нужна само една овца. Лакомията е присъщо качество на много животни. Те искат да се осигурят, но какво придобиват с това желание? Какво са придобили вълкът и лисицата със своята лакомия? С лакомията си те са намерили капана, нищо повече. След това плащат с кожата си. Особено много се ценят кожата на лисиците. Не само лакомията на животните води към капана, но всяка лоша постъпка на човека води към капан. Дојде ли до човека, законът е по-строг. Това показва, че не е позволено на човека да допуска в себе си лоши мисли и чувства, да проявява лоши постъпки.

И тъй, който иска да живее добре на физическия свят, той трябва да води добър, разумен, трезв живот. Първоначално ще има големи спънки и мъчности, но с усилие на волята всичко ще преодолее. Разколебае ли се в Божиите закони, той нищо

няма да придобие. Може ли да живее вълкът без овца? Не може. Всяка овца, изядена от вълка, поумнява, а вълкът скъсява живота си. Вълци, които нападат овце, не живеят дълго време. Овцата изобщо има доверие на вълка, но когато я нападне, тя изпитва голям страх и омраза към него. Тези чувства внасят отрова в организма на вълка, вследствие на което животът му се съкращава. На същото основание всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство и всяка лоша постъпка внасят отрова в човешкия организъм и намаляват дейтелността на неговия дух. Сега, като ученици, вие трябва да работите върху себе си, от една страна, да пазите своята вътрешна чистота, а от друга – да се чистите от наслояванията на миналото. Тази чистота не се постига само с физически пост, както мнозина мислят.

Истинският пост погразбига умерено ядене и спане, умерен живот и т.н. Чистият живот изключва всичко онова, което скъсява живота. Има блага в живота, които, придобие ли ги човек преждевременно,

стават причина той да изгуби много ценни неща. Например богатство, придобито не навреме, става причина човек да изгуби чистотата си, добротата си, знанието си и прочее. Защо му е това богатство? Богатството крие в себе си сили, които могат да провалят всеки слаб, неустойчив човек. Значи във всеки човек има една тъмна зона, в която се крият всички отрицателни качества, които могат да го унищожат. Не работи ли съзнателно върху себе си, човек всякога ще бъде роб на тази тъмна зона. Който е силен, който има морален устой, той може да бъде господар на тази зона. Слабият обаче, докато се засили, трябва да заключи тази зона и да не дава ухо на това, което иде оттам. Минава ли през тази зона, той трябва да бъде глух и сляп, да не чува и да не вижда. Особено силно се проявява тази зона в човека, когато той се стреми към чист, възвишен живот, към нови, светли идеи. Ето защо новото е само за силни хора, които искат да работят, да се справят с мъчнотиите и противоречията

си. Ония пък, които се чувстват слаби, които не са си отживели, нека си поживеят, докато придобият опитности, които ще им помогнат в бъдещия живот. – „Ама трябва да живеем добре, да си помагаме.“ Как? Като проповядвате ли? Не учете човека как трябва да готви, но съгответе добре и го поканете у дома си да хапне. Като опита яденето, той сам ще разбере как се готви и какво значи добре приготвено ядене.

Сега, като ви наблюдавам, виждам, че като ученици имате добри качества, но сте особено слаби в самообладанието. На най-силните по самообладание може да се постави тройка. Изобщо, самообладанието е слабо развито в българина. Липсата на самообладание в българина може да се вземе като дефект на целия народ. Самообладанието е необходимо за всеки човек, а особено много за окултния ученик. Без самообладание ученикът не може да се развива правилно. Като работи върху себе си, ученикът трябва да се пази от слабостта да преувеличава или да намалява нещата.

Разказва ли нещо, той трябва да го предаде както е станало, без никакво преувеличаване или намаляване на фактите. Българинът обича да преувеличава нещата, затова, като разказва нещо, после се извинява, да не би да е преувеличил някой факт. Преувеличаването на фактите не е грях, но не е условие за точност. Точен трябва да бъде човек. Преувеличаването се дължи на желанието в човека да усилва ефекта.

Например някой казва, че е видял някъде чешма, която течала много силно, воденица можела да кара. Като отиде човек на същата чешма, какво ще види? Обикновена чешма, която тече като всички чешми, далеч от възможността да кара воденица. Изкуство е човек да предава фактите както са, това значи той да говори истината. Някой се укорява с цел да получи някаква похвала, друг се хвали, за да получи потвърждение на гумите си. И единият, и другият не говорят истината. Изкуство е и като се укорява човек, и като се хвали, да говори истината.

Като ученици, вие трябва да развивате в себе си чувство на благоговение, което се изразява във взаимна почит, в уважение помежду ви. Който е развил в себе си любов към Бога, той има силно развито чувство на благоговение. В това отношение българинът не може да се вземе за образец, той не е развил в себе си любов към Бога. В българина това поле е кораво, твърдо, мъчно се поддава на обработване. Мъчно се възприемат семената на Божественото учение от българската почва. Неблагоприятни са условията за новите Божествени идеи в България. Като знае това, българинът трябва да работи съзнателно върху себе си, да развие тъкмо това качество – любов към Бога, за да даде път на Божественото начало в своя живот. Той трябва да развие в себе си любов към истината. Този е единственият път за неговото спасение и самоусъвършенстване.

Съвременният човек, бил той българин или от каквато и да е друга нация, се намира в свят, който е поставен между доброто

и злото. За да се справи с този свят, той трябва съзнателно да изучава и доброто, и злото. Доброто и злото представляват два вида енергии, необходими за живота на личността. Като енергия, доброто слиза от Слънцето, а злото излиза от Земята. Човек живее, докато е свързан с доброто; прекъсне ли тази връзка, той умира. Прекъсне ли човек връзката си със злото, животът отново дохожда. Значи животът се крие в доброто, а смъртта - в злото. Като знаете това, не се стремете да премахнете злото от пътя си, но увеличавайте доброто в себе си, като му давате широк простор. Доброто не се изявява чрез добри постъпки, но чрез любовта. Доброто е резултат на любовта. Човек не може да прави добро, докато не обича. Любовта пък произтича от благостта. Който е благ, той има любов в себе си; който не е благ, той няма любов. Следователно изучавайте Любовта като милова, космическа сила, която ражда целокупния живот. Дайте път на любовта в себе си, а това, какво представляват го-

брото и злото, оставете настрана. Достатъчно е да знаете, че злото е остатък от вашия минал живот, а доброто – продължение от миналия ви живот. Злото има начало, а доброто е без начало и без край. Доброто е съществувало в миналото, съществува днес, ще съществува и в бъдеще.

Съвременните хора говорят, четат, пишат, работят много, но за да се ползват от всичко това, те трябва да придобият нещо, което да остане с тях през вековете. Те трябва да придобият такова знание, което да ги ползва в живота. Колкото и малко да е семето, което се посажда в земята, то все трябва да знае нещо. Например то трябва да знае на каква дълбочина да пусне коренчетата си и на каква височина да се издигне над земята. Какво трябва да знае реката? Реката трябва да знае посоката, към която тече, и дали ще отиде в морето, или няма да отиде. Какво трябва да знае светлината? Светлината трябва да знае пътя и за най-малката дупчица, да влезе там и да освети всичко, каквото срещне на пътя

си. В действията на водата и на светлината има нещо противоположно: тия места, които светлината първи ги огрява, водата последни ги залива; тия места, които светлината последни огрява, тях водата първи залива. Значи водата слиза първо в ниските места, а само в големите гъжгове залива и високите места. При светлината е обратно: тя огрява първо високите планински върхове, а при залез-слънце огрява ниските места – долините. Следователно, ако човешкият ум не се стреми да слиза и в долините, да ги огрява, човек нищо не може да свърши. И ако човешкото сърце не се стреми да се качва и по високите планински върхове и оттам да се стича надолу, човек нищо няма да свърши.

Днес всички хора говорят за култура, за наука, за изкуства и т.н. Какво означава думата *култура*? В широк смисъл културата подразбира обработване на нещо. Например говори се за житна култура, за култура на лозови пръчки, на различни плодни гървета, на животни, на хора и т.н. Следо-

вателно всичко онова, което човешкият ум и човешкото сърце могат да посадят в своята почва, да му дадат условия да израсте, да цъфне, да даде плод и този плод да узрее, представлява култура на човека. Той култивира, т.е. обработва нещата в себе си с цел да види един ден техния плод. За да гоиде до известна култура, човек се нуждае от импулс в себе си. Този импулс е вложен в човешката гуша. Всички дарби и способности на човека са вложени в неговата гуша във вид на семена, които чакат своето време за посяване. Щом се посеят, те се нуждаят от специфична енергия, която слиза от високите светове. За да се помогне до тази енергия, човек трябва да влезе във връзка с възвишени същества, които да му дадат начин за работа.

Казано е в Писанието: „Когато Духът на Истината гоиде, той ще ви научи какво да правите“. Като знаете това, вие трябва да работите така, че да предизвикате Духа да гоиде във вас, да отвори сърцата и умовете ви. Духът постоянно слиза и възлиза, но

се спира само при ония хора, които са отворили сърцата и умовете си за него. Светлината се спира само при ония пъпки, които се готвят да цъфнат. Светлината обича ония пъпки, които кривят в себе си условия за разцъфтяване. Учителят обича ония ученици, които учат, които се трудят и работят. Човек бива обичан не само за външните си черти, но и за вътрешните. Вътрешните качества го определят като човек, те се отразяват и върху външността му. Например ако устата на човека е красива, това показва устойчивост на чувствата му. Ако на челото на човека има две успоредни, напречни линии, те показват добре развита съвест – този човек никога не лъже.

Следователно човек е обичан само за нещо красиво. Само красивото в човека се обича, не и лошото. Когато казваме, че Бог обича и грешния, трябва да разбираме, че Той обича доброто, което е вложено в него. Чрез своята любов Бог въздига грешния. Чрез любовта си Той изкоренява злото в него. Злото е potrebno дотолкова, докол-

кото служи на доброто. Вझे ли връх наг доброто и пожелае ли да го погълне, злото ражда вече смъртта. Бог забрани на първите човеци да ягат от гървото за познаване на доброто и злото, за да не допуснат злото, отрицателното в света. Допуснат ли злото в себе си, те никога няма да се домогнат до вечния живот.

За да придобие живота, човек трябва да работи в съгласие с доброто, с положителното в света. Животът изисква от човека будно съзнание, отговорност за всички негови постъпки. Като живее, човек не трябва да търси лесния път. Съзнателният човек не се страхува от работа. Колкото по-трудна е работата му, толкова повече го задоволява. Човек се изпитва в мъчните работи, а не в леките. Ако посетите някой американски пансион, ще видите, че всичката работа се върши от бедни ученици и студенти. Срецу труда си те получават храна, квартира и по този начин сами се издържат. Човек трябва да работи, да преодолява инертната материя в себе си. Не

прави ли усилия, той дава път на мързела в себе си. Отидете ли на гости в някое американско семейство, ще ви отгадат внимание като на гости, но само за три гена. Останете ли и четвъртия ген в дома им, те ще ви дават някаква работа.

Един млад американец отишъл на гости при баща си, дето прекарал един месец. На заминаване от бащиния дом бащата му казал: „Синко, вземи тази бележка, според която ще заплатиш сумата за едномесечното си прекарване в моя дом“. – „Добре, татко, но ще извадя от тази сума това, което се пада за двата гена, през които съм отсъствал от дома ти.“ И бащата, и синът постъпили по американски. В подобен случай славянинът ще постъпи другояче. Той никога няма да каже на госта си, че е прекарал с гостуването си и трябва да плати. Той оставя този въпрос на госта, който сам да се сети трябва ли да плати, или не.

И тъй, който иска да успява в живота си, трябва да спазва следните неща: да не се произнася върху работи, които сам не

е чул и не е видял; да не разгласява неща, достоверността на които сам не е проверил; първо да анализира нещата, а после да действа. Който прилага тия правила в живота си, той всякога печели. От правилното им приложение зависи колко светлина може да приеме човек. Светлината обаче не изменя естеството нито на човека, нито на растението. Всички растения се осветяват, всички приемат светлина, но пелинът си остава пелин, трънът - трън, ябълката - ябълка и т.н. Когато обвиняват тръна за бодлите му, той казва: „Аз не съм виновен, че бога, такава е моето естество. Вие, които сте разумни, трябва да се пазите от мене“. Щом съществува в природата, и трънът е потребен. Той научи хората да си правят игли за шиене. Ако трънът не съществуваше, игли нямаше да има. Ако лютите чушки не съществуваха, и гневът нямаше да съществува. Хора, които ягат лютиви храни, лесно се гневят.

Съвременните хора апелират към доброто в света, към правенето на добро из-

общо. Те не знаят, че условията за правене на добро на някой човек не са всякога благоприятни. За всеки отделен човек природата е определила специфично време за правене на добро. Не само това, но е определено и времето, когато можете да посетите известен човек. Отидете ли при него на определеното от природата време, той ще ви приеме както трябва. Не спазите ли това време, той няма да ви приеме както трябва. Като знаете това, вие трябва да бъдете внимателни, да пазите законите на природата и правилно да ги прилагате. Човек трябва да знае дали навреме започва една работа, дали навреме отива някъде, или не.

За да познаете кога постъпвате според законите на природата, наблюдавайте състоянията си, следете какво става с вас. Ако решите да започнете някаква работа, наблюдавайте състоянията на ума си и на сърцето си. Щом останете тихи и спокойни в себе си и състоянието на вашия ум и на вашето сърце не се измени, започнете замислената работа – вие сте попаднали

в благоприятни условия, т.е. във времето, което природата е определила за тази работа. Стане ли някаква промяна в състоянието ви, не започвайте тази работа, отложете я за след известен срок, докато попаднете в определеното за нея време. Този закон работи навсякъде в живота: при учене, при женитба, при пътуване и т.н. Например искате да пътувате за Америка, но вътрешно сте раздвоен. Имате ли някакво раздвояване, това показва, че трябва да отложите пътуването си. Ако въпреки това тръгнете на път, непременно ще ви сполетти някакво нещастие. Всичко в света става по известни закони, т.е. нищо не е произволно. Като знаете това, изучавайте живота, изучавайте себе си, изучавайте природата и живеете според нейните закони.

Като ученици, вие трябва да се ползвате от своите опитности, но без да пренебрегвате опитностите и на другите хора. Ако не се ползвате от опитностите на хората, живели преди вас, защо ви е науката тогава? Светът се нуждае от разумни хора, от го-

бри работници. Всеки народ, всяка държава се нуждае от добри граждани, проводници на Божественото, носители на новата култура. Като живее на Земята, човек трябва да се кали, да стане твърд като гуаманта. Има ли свойството на гуаманта, каквито и мъчнотии да среща в живота си, той ще запази своя вътрешен мир, температурата на ума му и на сърцето му ще остава постоянна. Така са живели великите хора.

Не живее ли по този начин, човек не може да приложи своите идеи, нито може да очаква някакво постижение. Новото подразбира нов начин на хранене, на мислене, на чувстване. Не се ли храни по нов начин, външно и вътрешно, човек не може да очаква големи постижения. Ще кажете, че храненето не пречи на човека да бъде нов, с нови идеи и нови разбирания, че той може да яде месо и пак да бъде нов човек, човек със стремеж към велик морал. Не, покрай грубото месоядецът внася злото в себе си и с месната храна. Който не може да се откаже от месната храна, той не може да се освободи

ди и от злото. Който не е влязъл в причинния свят, той не е истински вегетарианец.

Някои вегетарианци се отказват от употребата на всякакви масла с цел да пречистят кръвта си. Кръвта не се пречиства само чрез храната. За да пречисти кръвта си, човек трябва да има чисти мисли и чувства, широки разбирания, да може лесно да трансформира нещата. Всеки човек се нуждае от храна, съответна на неговото развитие. Следователно, ако месото не е вредно за някого, той може да го яде. Вреди ли му, той трябва да се откаже от него. Друг е въпросът, ако човек доброволно се откаже от месото, без да му вреди, по високоморални съображения. Пълен вегетарианец може да бъде онзи, чиито деди и прадеди от 4 - 5 поколения насам са били вегетарианци. Съвременното човечество се намира пред задачата да развие своето причинно и будищеско тяло. Който е развил своето причинно тяло, той е станал вече господар на себе си, той владее силите на доброто и злото. Който живее в причинния свят, той може

да се нарече Божествен човек – човек на новото в света.

Когато на съвременните хора се говорят неща, по-високи от техните разбирания, те се запитват реално ли е всичко това. Питам: реално ли е всичко, което ясновидецът разказва? Той казва, че вижда красиво, обширно поле, напъстрено с различни цветя, но още докато говори, картината изчезва пред него. Той вижда красиви, величествени планини пред очите си, каквито никога в живота си не е виждал, но скоро и те изчезват. И той сам се чуди реално ли е това, което вижда, или не е реално. Ако ясновидецът вижда само картини, без да може да стъпи на тия места, той се намира пред символи, които трябва да тълкува. Обаче ако едновременно вижда красиви полета и планини и може да ходи по тях, той се намира в реалността на живота. Ако ясновидецът види през деня звезда, която внася в ума му една светла идея, тя е реална. Той се свързва със светлината на тази звезда и започва правилно да мисли.

Като ученици, вие трябва да изучавате себе си, да проявявате нещата, за да се помогнете до реалността на живота. Например някой ученик се явява на изпит, очаква да получи шестица, а всъщност свършва едва удовлетворително; друг път се колебае в себе си, а свършва добре. Той трябва да се вслушва в себе си, да не изпада в противоречия. Реалността изключва всякакви противоречия. Като развива своята интуиция, човек постепенно навлиза в реалния живот. Изучавайте природата, за да разбирате езика ѝ. Като наблюдавате изгрева и залеза на слънцето, вие ще знаете какъв ще бъде утрешният ден: дали ще вали, ще има ли вятър и т.н. Природата учи човека чрез символи, те са нейният език. Като работи съзнателно върху себе си, човек трябва да развива и своя вътрешен барометър, според който да определя както външните, така и своите вътрешни промени. Всяко вътрешно неразположение в човека говори за известна дисхармония в неговите мисли и чувства. Щом ги изправи, и хармони-

ята му се възстановява. При това положение той става господар на своите мисли и чувства. Светът, който е в самия човек, действа върху парахода му, т.е. върху неговото тяло, с което той пътува. Не е ли добре построен, параходът му ще се разбие от вълните на неговия вътрешен свят.

Следователно, искате ли да стабилизирате знанието си, вие трябва да правите ред опити. Не прави ли човек опити, знанието му ще остане само теория. А всички знаете, че теория без практика не ползва човека. Дългият път, през който човек минава, му създава семейни и обществени опитности, които трябва да използва като знание. По този начин ще се предпазите от излишни страдания. Човек не е дошъл на Земята да се мъчи и да страда, но да изпълни волята Божия и да развие в себе си любов към Бога. Ако мъжът и жената не обичат преди всичко Бога, те не могат да имат любов помежду си. Щом майката и бащата нямат любов помежду си, и децата им не могат да ги обичат и почитат. Детето е плод на любовта

на родителите си и на почитта на майката към бащата. Какви ще бъдат умът и сърцето на човека, ако духът не обича душата и ако душата не почита духа? Отношенията между ума и сърцето се определят от отношенията между духа и душата. Трябва ли човек да се съмнява в духа си и в душата си? Ако се съмнява в духа си и душата си, човек се съмнява в Божественото.

Казано е в Писанието обаче, че никои не е видял Бога. Пророците пък казват, че виждат Бога. Христос казва: „Отец ми живее в мене и аз живея в Него“. Как ще примирите тези противоречиви наглед мисли? Как ще познаете Бога? Човек може да познае Бога само тогава, когато върви по Неговите стъпки. Стъпи ли човек там, дето Бог е минал, умът му ще се просвети, сърцето му ще се облагороди, душата му ще се разшири, духът му ще укрепне – ще настане коренна промяна в него. Бог постоянно подобрява съдбата на човека. Ето защо, за да излезе от своята лоша съдба, човек трябва да даде път на Божественото в себе си, да

очаква някакво щастливо бъдеще. Да очаква човек на бъдещето, това значи да очаква момента на своето пробуждане.

Пробуду ли се Божественото съзнание в човека, работите му моментално се оправят. Това пробуждане не става изведнъж. Време се иска, усилена работа се иска от човека, докато дойде до своето пробуждане. Няма по-велик момент в живота на човека от този, да почувства Божието присъствие в себе си. Бог посещава само тия души, които Го търсят, които са готови да Го видят. Почувстват ли Божието присъствие в себе си, животът им коренно се изменя. Ако ангел посети човека, последният ще се уплаши. Обаче от Бога никой не се плаши. Защо? Защото Той се изявява на човека според степенята на неговото развитие. Който е почувствал Божието присъствие в себе си, той е разбрал своето предназначение на Земята, той казва: „Аз дойдох на Земята да изпълня волята Божия“.

Казано е в Писанието: „Молете се един за друг“. И аз казвам: когато забележите, че

някой ваш брат или някоя ваша сестра се обезсърчат или заболяят, съберете се на едно място и се помолете за тях. Колективната молба е силна. Общата работа не изключва свободата на човека. Ако някой мисли, че в общата работа губи свободата си, той е на крив път.

Докато е в плът, човек не може да живее без хляб и гозби. Докато е в плът, той не може да бъде свободен от хлебаря и от гостилничаря. Докато е слуга, човек не може да бъде свободен от господаря си. И докато е господар, той не може да бъде свободен от слугата си. Господарят е длъжен да храни и да облича слугата си, както и редовно да му плаща. Свободен, силен човек е този, който върши волята Божия. Докато любовта не цари в сърцето на човека, той не може да бъде свободен. Любовта изисква издръжливо сърце, светъл ум и силна воля, с които да се устоява на всички мъчнотии и препятствия. Човек трябва да координира силите си, да има светли мисли като мислите на ангелите, чисти чувства като

тези на херувимите и силна воля като тази на светците.

И тъй, новата година изисква от всеки човек известно постижение. За тази цел тя носи за човека благоприятни условия. От него зависи да използва тия условия или да не ги използва. Използва ли разумно условията, човек може да реализира своите планове и добри желания, може да разплете обърканите си работи. Бог е изпратил в света велики и силни хора да очистят пътищата ви. Стъпите ли на чисти пътища, вие трябва да поддържате чистотата им. Това се изисква от вас. В духовно отношение 1930 година е добра. Тя носи добри условия, но от вас се иска работа. Работите ли съзнателно върху себе си, вие ще се ползвате от плодовете на своите усилия.

Майката на времето

1. януари 1932 година

Нивата е ценна, когато е посята. Градината е ценна, когато гърветата в нея имат плод. Човек е добър, ценен, когато мисли. Тази вечер вие сте се събрали да посрещнете заедно новата година. Новата година, която иде, може да бъде и щастлива, и нещастна. Тя е щастлива по единствената причина, че сега иде майката, която от дълго време не е слизала на Земята. Тя е нещастна по единствената причина, че децата ѝ са изхарчили всичко, което им е оставила, направили са големи дългове и днес трябва да плащат.

Числата 9 и 3 в 1932 година са дисхармонични. Сумата на тия числа е 12, те символизират бащата и майката. Ако извадите тези числа от четирите цифри на новата 1932 година, ще останат цифрите 1 и 2, които, написани една до друга, пак дават 12.

Тези сметки дават значения на числата за умните хора, но не и за глупавите. Казвам: новата година е щастлива за умните, нещастна за глупавите хора. Новата година е щастлива за здравите, нещастна за болните; щастлива за бедните, нещастна за богатите; щастлива за младите, нещастна за старите.

Човек сам е причина за своето щастие или нещастие. Ако сте в пустинята и счупите шишето, в което има малко вода, вие ще бъдете нещастен; ако запазите шишето с водата, ще бъдете щастлив. Ако изгубите парите си, вие ще бъдете нещастен; ако запазите парите си, ще бъдете щастлив. Ако не използвате правилно знанието, което имате, вие ще бъдете нещастен; ако използвате правилно знанието, ще бъдете щастлив. Щастие или нещастие в живота на човека зависи от това доколко той спазва или не спазва законите на разумната природа. Човек трябва да знае, че нещата не стават произволно. В природата съществува голяма закономерност, голяма точност.

Хората губят своето щастие по единствената причина, че не спазват законите на природата. Достатъчно е да се успи човек с една секунда повече от определеното време, за да изгуби щастието си. Казвате: „Че колко е една секунда!“. Наистина, една секунда е малка част от времето, но за това време светлината изминава 300 000 километра път. Питам: за колко години човек ще измине 300 000 километра път?

Следователно, ако човек изгуби само една секунда в годината, изискват се след това години, за да набави изгубеното. Правилното използване на една секунда от времето носи придобивките на цели векове. Единствената сила, която работи с абсолютна точност, е Любовта. Който е изпълнен с Божията любов, той става навреме и ляга точно навреме. Вън от любовта, човек всякога закъснява. Колкото и малко да е закъснението, то пак носи големи загуби. Ако светлината закъснее с една тристахилядна част от секундата, тя губи хиляда километра път.

Някой казва: „Защо трябва да любим?“. За да приемете Божието благословение точно навреме. Нещастията на хората се гължат на това, че нищо в техния живот не става на определеното време. Това твърдят всички учени, разумни хора, които са минали по този път. Когато човек става и ляга точно навреме, щастието върви след него. Закъснява ли само с една хилядна част от секундата в ставането и лягането, нещастие го следва. Точно навреме трябва да се става и да се ляга! Живот без любов няма никакъв смисъл. Такъв живот е върволица от страдания, от падания и ставания. Който иска да се избави от страдания, той трябва да влезе в трена на любовта.

Мнозина мислят, че знанието, което имат, е в състояние да им помогне при всички положения в живота. Не, съвременното знание не е в сила да избави човека от всички мъчнотии и страдания. Нивата може да е наторена, Слънцето може да свети и да изпраща топлина, влагата може да оросява земята, но ако тази нива не е посята, в нея

могат само бодли да растат. Посятото на нивата, това е любовта. Когато любовта дойде в живота, само тя може да използва всички благоприятни условия – тор, светлина, топлина и влага. Вън от любовта човек е осъден на деформиране, на изграждане, както нивата е осъдена на обрасване с плевели.

Ако човек не разбере любовта, той не може да разбере живота. Ако не разбере живота, той не може да разбере и времето. Ако не разбере времето, той ще изпадне в ред дисхармонични състояния, които ще го направят нещастен. Този човек ще живее в гъното на ада, във вечни мъки и терзания. Може всички велики учители да дохождат на Земята, да говорят на хората, но ако нито една дума от тяхното слово не падне точно навреме и не поникне точно навреме в сърцето на човека, това слово няма никакъв смисъл за него. Какво се ползва умиращият, ако му се говори за любовта? Любовта има смисъл за живите, не и за мъртвите хора. И самата любов не се нуждае от мъртвите.

И тъй, пригответе се да посрещнете тази година майка си! Официално новата година може да е влязла, но дали за вас е влязла, това е въпрос. Ако новата година ви донесе щастие, тя е влязла; ако не ви донесе щастие, тя не е влязла. Човек не трябва да се залъгва. Защо? Защото ново е само това, което любовта носи. Новата година е дошла само за онзи, който може да посрещне майка си точно навреме. Посрещне ли майка си навреме, от този момент всичко в него ще потече: нивите му, хамбарите му, сърцето му ще дават преизобилно – и в буквален, и в преносен смисъл.

Казвам: не се спирайте върху мисълта как и кога може да се придобие любовта. Любовта може да се придобие всякога когато човек дава ухо към волята Божия и я изпълнява. Казано е в Писанието: „Когато аз виках към вас, вие не чувяхте; затова, когато вие викате, и аз ще мълча“. Законът е такъв. Когато любовта вика към вас, а вие си правите оглушки, и тя ще ви отговори със същото, когато вие викате към нея. За-

това е казано още: „Търсете ме, когато съм близо до вас!“. Любовта не се връща назад. С други думи казано: изгубените условия на живота никога не се връщат. Старият, който на младини е прахосал всичките си сили, като предава вече Богу дух, колкото да плаче и тъжи, колкото да се разкайва, всичко е напразно. Това не показва, че животът му е изгубен, но той може да го поправи вече по друг начин. В живота на този човек през цялата вечност все ще остане малка празнина, една пауза, която той по някакъв начин трябва да запълни.

Сега желая на всички ви да бъдете щастливи. За да бъдете щастливи, вие трябва да се примирите с Бога, със себе си и със своя ближен. Положителното, което трябва да направите, е това: обикнете Бога, обикнете себе си, обикнете и ближния си, както никога досега не сте обичали! Ако посрещнете новата година с този дълбок стремеж в душата си, тя ще ви донесе несметни богатства. Придобие ли това, ще разберете, че имате нова година, ще разберете в какво сега истинското щастие.

Син и баща

1. януари 1937 година

Тази година ще бъде малко по-добра от онази, която си замина. Миналата година беше един разточителен син, който направи много гългове. Сега идва баща му, за да изплати всички борчове.

Има няколко неща, които определят живота. Това са геният и нощта, които се образуват от въртенето на Земята около нейната ос. При въртенето на Земята около Слънцето се образуват годините. Понеже Земята има гъщеря – Месечината, от нейното въртене около Земята се образуват месеците и седмиците. Мярката на живота е геният. Земният живот на човека се определя от Земята, която се върти около своята ос. Стават промени в самия живот, радостни и скръбни състояния идват в човека – някой път човек е разположен, някой път не е. Това е, защото него-

вата Земя се е завъртяла около своята ос. Завъртането на Земята около Слънцето представлява духовният живот на човека. Седмиците и месеците определят всички възгледи, които хората имат. Двете седмици определят възходящите фази на новолуние и пълнолуние; другите две седмици определят изпразването на Месечината. Следователно годината трябва да съдържа тринадесет новолуния, но онези, които са пресмятали, са турили дванадесет месеца в годината... Да оставим този въпрос.

Казвам: всяка една година носи нещо в себе си. Годината се образува от въртенето на Земята около Слънцето, от движението на човешката душа около Бога. Човек се движи по същите закони. Той се движи и около себе си – образува ден и нощ, движи се и около Бога – образува година. Но понеже и той си има Месечина, и тя в движението си образува седмици и месеци. Всеки от вас в каквато система живее, такава е неговото разбиране.

Сега ще ви дам един анекдот за това как посрещат японците новата година. Преди настъпването на новата година един японец от аристократичен произход – самурай, отива при друг японец – търговец. Той бил взел от търговеца доста крупна сума и когато отива при него, казва: „Господине, съжалявам, че не мога да изплатя дълга си към вас. Не зная дали и идната година ще мога да го изплатя. Отчаях се, понеже за мен е безчестие, че не мога да си платя дълга. Реших да си направя харакири пред вас“. Харакири значи да си разпори корема, т.е. той не иска да живее. – „Недейте, господине, не правете това! Вие сте от благородническо произхождение.“ – „Не – отговаря първият, – не зная кога ще мога да се изплатя. Сега защо да ви лъжа? Веднъж ви излъгах, втори път не искам да излъжа. Аз ще се самоубия!“ Търговецът взема полицата, скъсва я и му прощава всичко, което му дължи: „Аз ти прощавам всичко, не се убивай, остани да живееш! Нямаш вече какво да ми дължиш, считай се свободен“. – „Много ви благодаря,

господине!“ Търговецът го поканва да пият по един чай, но оня казва: „Бързам, имам друга работа“. – „Че как така? Един човек, който искаше да се самоубие, каква работа може да има?“ – „Имам още на шест души да давам, отивам и пред тях да си направя характери.“ И вие трябва да бъдете толкова умни, колкото този японец. Както виждате, от разказа се разбира, че японецът посрещнал новата година без дългове – всички кредитори скъсали полиците. Да посрещнеш една година с дългове, това не си струва.

На всички вас ще препоръчам да учите. Вие сте забравили „Пътят на ученика“. Цяла година проучвайте онова, което е написано там. За вас по-добра книга от нея не може да се намери – книга, която да ви покаже как да живеете. Прочетете „Пътят на ученика“ и изпълнете ония принципи и правила, които са вложени там. Тази година и вие като японца може да имате противоречия, не зная как ще ги разрешавате, но казвам: в „Пътят на ученика“ ще намерите правото разрешение.

Човек е дошъл на Земята и някои питат защо. Човек е дошъл да яде, за да работи. Ако питате учения защо човек трябва да яде, той ще отговори: „За да се учи“. Ако питате религиозния защо е дошъл човек на Земята, ще каже: „За да се моли“. Хубаво трябва да знаете: за да работиш, трябва да ядеш; за да се молиш, пак трябва да ядеш; каквото и изкуство да имате, вие все трябва да ядете. Яденето е потреба. Аз наричам яденето основна религия, която поддържа всички същества – от най-големите, от най-великите до най-малките. И ангелите поддържат религията на яденето. Ако знаеш как да ядеш, имаш религия; ако не знаеш как да ядеш, нямаш религия. Яденето е само един символ. То е един от членовете на новата религия.

Истинската религия има четири члена. Да възприемеш светлината е първият член. Някои казват: „Вярвам в Единаго Бога“. Хората казват, че вярват в Бога, но дали вярват, или не, то е въпрос. Вторият член на тази религия е да гиша правилно.

Ако дишаш правилно, ще мислиш правилно. Третият член на тази религия е да пиеш вода – ти трябва да се справиш с жаждата. И последният член е яденето. Четири члена има в тази религия: който приема ядене, той е пил вода, той е дишал и е възприел светлината. Следователно ще ядете – това е истинската религия. В какво вярваш? – „Вярвам в хляба.“ В начало бе Слово. И Христос, когато гоиде от Небето, не каза: „Вярвайте в Бога“, а каза: „Аз съм живият хляб, слязъл от Небето на Земята. Който яде от този хляб, ще има живот“. Той казва, че хляб има, а не казва: „Вярвайте в Господа“. Христос казва: „Аз съм живият хляб“. Ако вие се храните с живото Слово, което е слязло, само така ще растете. Защото в бъдеще и вие трябва да станете хляб за ядене.

Казвате: „Какво е началото на живота?“. Има едно начало, с което животът иде. – „Какъв ще бъде краят на живота?“ Краят на живота ще бъде такъв, че всичко, каквото имаш, ще ти го вземат. На Земя-

та е тъй: каквото си спечелил, каквото си придобил, в края всичко това ще ти го вземат. – „После какво ще има?“ Понеже са те обрнали, пак ще те пратят на работа, пак ще търгуваш, за да забогатееш и да разбереш Божия закон. В труда, в работата човек мисли, тогава само може да се освободи от всички противоречия, които съществуват. Ние търсим спасители вън от себе си, но такива спасители няма. Спасението на човека е от неговото разбиране. Ако разбираш важността на Духа, ти можеш да мислиш; ако разбираш важността на светлината, ти можеш да мислиш; ако разбираш важността на водата, ти можеш да мислиш; ако разбираш как да ядеш, животът ще го донесе при тебе.

Казвам: всички трябва да се занимавате с вашето сърце. Всичката спънка на сегашния живот сега е в сърцето на човека. По една непредвидена случайност човек е допуснал едно опущение: някой се е намесил в човешкото сърце без позволение на човека. Следователно всичкото усилие е

да се измести отвътре този, който се е наместил. Всичките страдания, всичкото воюване сегят в това: онзи, който е влязъл и завладял човешкото сърце отвътре, да се извади и човек да добие своята свобода. Човек сега не е господар на сърцето. Човешкото сърце е заложено. Докато не се изкупи сърцето, докато Бог не заживее в него, тогава човек ще се ражда и умира и ще бъде нещастен. Когато изпъдите онзи, който заблуждава човека, който го лъже, вие ще бъдете свободни.

Например вие имате пари, обира ви някой и вие скърбите, плачете за парите. Добре, когато ви оберат, плачете, а щом направите една погрешка, не плачете, искате никой да не знае за нея. Ето я погрешката – сега всички хора вървят по два пътя. Ще ви разкажа един анекдот. Като го давам на български език, все едно е станал в България. Един беден човек, който дошъл на Земята, ходил да работи, но не му плащали. Трудил се, работил, но никой не му плащал. Тогава решава да започне да пее. Отива ня-

къде да пее, но щом изпее някоя песен, казват му: „Да се махаш оттук, крясък не искаме да слушаме!“. Решава да ходи на църква, да се моли, но и там не го огрява. Накрая казва: „Тази работа не става нито с работа, нито с пеене, нито с молитва. Дойде ми наум друго нещо – ще купя един револвер“. Купува той револвер и тръгва по пътя. Среща един богатш и го пита: „Какви са твоите убеждения?“ – „Човек трябва да бъде богат, да му върви работата.“ – „Тъй, ами такова нещо като Господ има ли?“ – „Няма никакъв Господ! Нещата на човека са Господ. Уреди си нещата, за какво ти е Господ?“ – „Много добре, ами за работата какво ще кажеш?“ – „Да работят другите, пък богатите не трябва да работят.“ – „Ами да пееш струва ли си?“ – „И пеенето не си струва, да пеят другите.“ Тогава бедният изважда револвера и казва: „Сега си дай парите! Твоят Господ искам да бъде и мой Господ!“. Оня изважда парите си и казва: „Вземи ги, само не ме убивай!“. Бедният му показва револвера: „В туй вярваш ли?“ – „Вярвам.“

Питам: кой печели от тия гвамата – богатият или сиромашът? Нито единият печели, нито другият. Утре ще се роди друг сиромаш и той ще извади револвера, ще каже на богатия: „Дај ми парите си!“. Така не се разрешава въпросът в света. Според мене този беден човек е работил без любов, пял е без любов, ходил е на църква без любов, затова работата му не е вървяла. И богатият, който е вървял по пътя, е имал богатство без любов. На съвременните хора – и на сиромаси, и на богати – едно нещо им липсва. Както казва Христос на онзи богат младеж: „Едно ти не достига – ти нямаш любов, ти не си разрешил въпроса. Иди, раздай всичко и ела подир мене!“. Не чакай да те оберат разбойниците, за да гадеш. В турско време туряли вериги на врата на богатите, за да гадат парите си. Ще дойде време и няма да остане нито един от вас, на когото тази верига да не мине през врата. Това, което не вярвате, ще дойде. В последния час ще дойдат разбойници, няма да дойдат ангели Божи. Ще дойдат разбойници, ще

те хванат за гушата, ще ти вземат всичко, а ти ще викаш. Питам: всичкото спечелено къде остана? И друга лъжа има. Казвате: „Да оставим на децата си да прогресират“. Но и вашите деца ще оберат.

Вие вървите по крив път. Човек трябва да работи и да работи с любов. Човек трябва да пее и да пее с любов. Човек трябва да е сиромаш с любов и да е богат с любов. Богатият с любов е човек и сиромашът с любов е човек. Сиромашът без любов не е човек и богатият без любов не е човек. Следователно това, което на всинца ви липсва, е любовта. Затова ще се раждате и ще умирате и ще бъдете недоволни от живота.

Ако искате да бъдете доволни, внесете Любовта. Живейте, както вие разбирате, не както аз разбирам, всеки от вас да опита любовта, както той разбира. Казвате: „Аз разбирам“. Вие разбирате по чужд начин, на вас са ви тълкували любовта. Ако тази любов, за която аз ви говоря, дойде във вас, вие няма да умирате, вие ще възкръснете. Ако оживеете, любовта е дошла; ако въз-

кръснете, любовта е дошла. Щом не си готов да се жертваш, любовта не е дошла и последствието, разочарованието ще дойде в живота. Питам: кое е онова, което ви е събрало тук, и кое е онова, което събира всички хора в света? То е любовта. Не само тук се събират хората на събрание, но и в оня свят се събират; да не говорим за оня свят, но да кажем, че има събрания на по-велики същества от хората например във Франция, в Англия. По-напреднали са ония хора, в които любовта царува. Следователно те се събират, те се разбират.

Онова, което вие търсите, е да идете в Небето, да търсите Христа и да бъдете щастливи. На Земята вие не можете да бъдете щастливи. Ако дойде Любовта, ще дойде и Христос. Христос живее в Любовта. Вие никога не можете да идете при Христа, ако нямате любов. Всеки, който би ви казал, че можете да идете в Небето, той ви лъже. Любовта е врата на Небесното царство. И който мине през тази врата, той ще влезе в Небето. Значи Любовта е вратата. Сле-

гователно, ако нямате любов, във вас всичките условия на живота са затворени и вие ще имате това, което животните преживяват, което рибите преживяват. Съвременните хора това имат. Вие не можете да имате живота на Небето. Вие казвате: „Като умрем, ще идем на Небето“. Има едно умирање, през което човек трябва да мине: той трябва да умре на Земята и като умре, да възкръсне. Ако човек, когато го посеят в земята, не може да изникне, то е изгубена работа. Желая на всинца ви през тази година да имате любовта като врата, през която да влезете в новия живот. Вие сте много добри хора, но любов нямате. Няма кой да ви пази и затова ще ви оберат.

Казвам сега: не се спирайте върху греха. Грехът в човека зависи от посторонни работи. Любовта не се занимава с греха на хората, Любовта се занимава с това, да освободи човека от смъртта. Щом освободи човека от смъртта, той ще бъде с Любовта и тя ще го научи как трябва да живее. Тогава се явява едно противоречие, което се ражда

във вас и което аз ще обясня с този пример и с него ще свърша. Ограниченията в живота раждат всички престъпления, недоразумения, нещастия. И във физическо, и в духовно отношение този принцип е верен. Представете си, че двама души вървят по пътя. Единият носи затворено шише с вода под мишница, а другият е жаген, иска да пие от водата. Онзи не му дава, казва: „Не мога да ти дам от тази вода“. Жагният мисли по какъв начин да се домогне до шишето с водата. Онзи, който носи шишето, понеже е умен човек, казва: „Почакай да извървим още половин или един километър, тогава аз ще отворя моето шише, ще ти дам вода“. В края на този километър те пристигат до един отличен извор. Първият пътник пита: „Искаш ли да ти дам от водата в шишето?“. Другият казва: „Не се нуждая от твоето шише вече“.

Всички вие страгате, понеже едни от вас имат шишета, а други нямат. Аз ви казвам: елате при извора. Когато дойдете при извора, при изобилието, там всичките мъ-

чнотии ще се разрешат, там е изобилието. Като гойдете до тази вода, ще кажете: „Аз се радвам на тази вода“. Когато всички хора гойдат до разумния живот, това ще е разрешението на тази велика задача. Това не се постига изведнъж, но човек трябва да започне да мисли и да вярва.

Някой ще гоиде и ще каже: „Да съберем парите си на едно място“. И да съберем парите си, ние няма да можем да се съберем на едно място. Ако се съберем в името на Любовта, която ни свързва, животът е разрешен. Ако се съберем без любов, животът е неразбран. За всички удове в тялото въпросът дали ще живеят, или не, стои само ако животът функционира в тялото. Ако животът не функционира в тялото, въпросът с всички удове е вече разрешен. Та и Писанието казва: „Бог е Любов“. Тази Любов носи живот, в нея няма смърт. Тази Любов носи светлина, внася знание, внася красота. Всичко носи Любовта. Тогава ще престанете да се заблуждавате. Вие сега казвате, че някой не живее добре. Аз виж-

гам: всички хора нямат еднакво разбиране. Когато видя една погрешка в някой човек, казвам: „Тази погрешка аз не трябва да я правя!“. Например как мога да разреша аз един въпрос? Един човек отива и иска от един хлебар хляб. – „Пари имаш ли?“ – „Нямам.“ – „Без пари хляб не давам.“ Аз казвам на този човек: „Ти си сгрешил, ти на криво място си отишъл. Аз съм хлебар!“. Завеждам го на моята фурна и му давам хляб. Когато намеря, казвам му: „Ела при мене и утре“. Това е разрешението на въпроса.

Всички бъдете носители на Божията Любов. Всеки от вас трябва да разреши по едно противоречие в деня, в седмицата трябва да разреши две противоречия, в месеца – три противоречия и в годината – четири. За сто години колко противоречия ще разрешите? Четиристотин. Четиристотин противоречия, това е голямо богатство. А сега при вас идва само една мъчнотия и вие не я разрешавате както трябва.

Слабостта на мъжа къде е? Външно мъжете са много груби. Понеже мъжът живее в обективния ум, затова той е груб. В мъжа дяволът е отвън. Мъжът в края казва: „Аз това не трябва да го правя!“ и тогава става мек. Това, че става мек, то е Господ. Жената, понеже носи дявола в сърцето, най-първо е мазна. В началото, докато се ожени, тя казва на мъжа: „Това ще мислиш за мене, онова ще мислиш“. Щом се оженят, слага юлара на мъжа и му казва: „Ти ще храниш тия деца!“. Понеже дяволът в жената е вътре, а в мъжа е отвън, Господ ги оженва, така че Господа, който е вътре в мъжа, да се хване с Господа, който е вън в жената, и да изпъдят дявола отвътре. Това е дълбокият смисъл на женитбата. Защо се жени човек? За да изпъди дявола, който е вътре. Това е истинското женене. А дяволът, на когото това не изнася, разединява жената и мъжа, за да не го изпъдят. Политикан е той, казва: „Разделете се, вие не трябва да живеете заедно“. Или това може да се представи по следния начин: човек трябва да съедини си-

лата на своя ум – Бог, който живее в ума на човека, със силата на Бога, който живее в сърцето на човека. Бог още не живее в сърцето, затова Писанието казва: „Сине мой, дай Ми сърцето си!“. Не казва: „Дай ми ума си!“, понеже Той е вътре в ума, но казва: „Дай Ми сърцето си!“.

Искам всички вие да служите на Бога с любов тази година и по този начин да съедините вашия ум с вашето сърце и да изпълните този неканен гост, който е дошъл. Да станете господари на вашето сърце – това ви пожелавам тази година!

Големият брат

31. декември 1938 година, полунощ

Тази вечер сте се събрали да посрещнете новата 1939 година. Числото 39 е образувано от числата 3 и 9, които са резултати. Числото 8 в 1938 година представлява старата майка, която лесно решава въпросите: който ще се ражда, да се ражда; който ще умира, да умира; който ще осиромашава или забогатява, да осиромашава или забогатява. Тя лесно реже конците, не мисли много. Обаче новата година, която иде, е снизходителна към всички. Тя крие в себе си нещо велико и красиво. Изобщо, числата 3 и 9 съдържат трите велики добродетели – Любовта, Мъдростта и Истината, а същевременно и живота, знанието и свободата.

Числото 9 представлява още човешката глава, т.е. проявеният човек, резултат на творческия принцип, чрез който се изявява Божията сила в света. Числото

9 представлява крайният резултат на всеки живот. Никой не може да отиде по-далеч от числото 9. Тъй щото новата година отнема на човека всички възможности да проявява своите стари навици и погрешки. Който иска през тази година да продължава по стария обичай да греша, той ще фалира. Новата година носи всички условия за добър живот. Който иска да живее добре, да проявява своите добри мисли, чувства и постъпки, той ще намери благоприятни условия за това именно тази година. Който мисли да продължава своя стар живот, пълен с лоши мисли и желания, той ще се разтопи като лед и ще се изпари като вода.

Новата година е за добрите хора. Тя носи благоприятни условия за посаждане на всичко, което ви е дадено. През тази година трябва да извадите от хамбара всички хубави семена и да ги посадите на нивата си. Тази нива представлява човешката душа. Тази нива е светът, в който човек живее. Като уподобяваме душата на нива, ние имаме предвид само външното ѝ облекло.

Казано е в Писанието: „Бог толкова възлюби света, щото даде своя единороден син в жертва, да не погине всеки, който вярва в Него“. Кой свят възлюби Господ? Светът, който е в човешката гуша. Значи Бог е възлюбил разумната гуша, която се проявява. Казано е същевременно, че Бог е възлюбил истината в човека. Къде е истината? В човешката гуша. Истината не може да се прояви вън от гушата. Който търси истината, първо той трябва да намери гушата, т.е. да съзнае, че има гуша и живее в нея.

Душата говори на човека чрез всичко, което го заобикаля. Слънцето, което грее, вятърът, който вее, реките, които текат, цветята, които растат, това е все говор на гушата – великата майка на човечеството. Тя се грижи за него по различни начини. По нейна заповед слънцето грее, вятърът вее, изворите бликат, плодовете зреят. Душата е проявеният Бог в човека. Когато човек не слуша гушата си, тя се оттегля от него и той се стопява, както ледът се стопява от слънчевите лъчи. Душа-

та може да стопи човека на своя огън, както вие топите восъка. От стопения восък тя прави нови форми готозава, докато ги хареса. Тази година ще бъдат излети много добри хора, т.е. добри хора ще се родят.

Като знаете това, бъдете готови тази година да ви стопят и отново да ви излечат. Това ще стане с мнозина, но не с всички. Нищо страшно няма в стопяването и изливването на новите форми, това не означава умирање. Има нещо страшно в света, но то не е в умирањето. Страшно е, когато човек влезе в противоречие със себе си. Има едно противоречие в света, което произлиза от яденето в широк смисъл на думата. Казано е, че Бог създаде света в шест дена, а в седмия си почива. За всички дни Той се произнесе, че това, което е създал, е добро. За втория ден обаче Бог не се изказа. Този ден има нещо общо с храненето. Ето защо тази година си е поставила задачата да възпита човека в храненето. Тя съветва човека да не преяжда. Тя му казва да яде само ония храни, които обича; да се облича с такива грехи,

които обича; да чете книги, които обича; да дружи с хора, които обича. В храненето човек може да се поправи само когато свърже устата си с ушите. С други думи казано: човек може да изправи живота си чрез словото. Каквото говори, той трябва да се слуша. Вслушва ли се в думите си, преценява ли ги, той може да се поправи. Не се ли вслушва в думите си, не ги ли преценява, той не може да се поправи, не може правилно да се развива.

И тъй, тази година говорете само онава, което сте чули от себе си. Щом сте казали нещо, което е минало и през вашите уши, можете да го кажете на всеослушание, целият свят да го чуе. Не е ли минало през вашите уши, задръжте го в себе си. Новата година ще бъде една от добрите и плодородни години. Бъдете будни, да съберете храна в запас, да имате за другите години. Сега вие сте в Египет, когато Йосиф прегледа, че ще има седем плодородни и седем неплодородни години. За добрите хора тази година е една от плодородните. Те трябва

да си съберат храна за неплодородните години, които ще гойдат. Не вземайте гумите ми в буквален смисъл, аз не говоря само за физическото плодородие.

Като се говори за глад, за сиромашия, за смърт, хората започват да се страхуват. Страшна е смъртта, но човек трябва да знае за какво умира. Добре е понякога човек да умре, но за какво? За пиянството, за сиромашията, за лъжата, за невежеството. Добре е човек да живее и да възкръсне, но за какво? За знанието, за светлината, за свободата, за живота, за любовта. Без любов животът няма смисъл. Без светлина и знание животът няма простор. Без свобода животът няма постижения. Да умре човек, това значи да се откаже от своите негъзи, от злото в света. *У – мира*, т.е. човек отива в света да учи. Да възкръсне човек, това значи да живее за доброто, за великото в света. Като прилага законите на доброто, човек трябва да посвети голяма част от живота си на любовта, на мъдростта и на истината. Любовта ще му подари живота,

мъдростта – знанието и светлината, а истината – свободата. Само при това положение човек ще се научи да обича Бога и хората, да разбира любовта.

Какво значи човек да обича Бога? Да обича човек Бога, това значи да Го вижда навсякъде. Търси ли Го вън от себе си, човек никога не може да Го види. Как може да Го види отвън, щом Той живее в него? Кой може да види лицето си? За да види лицето си, човек трябва да има огледало. Всички хора едни за други са огледала, в които могат да се оглеждат. Следователно, като обичате един човек, вие се оглеждате в него като в огледало. Пък и този, когото обичате, също се оглежда във вас. Като се види в някое огледало, човек се радва. Защо? Защото вижда Божественото в огледалото. Образът, който вижда в огледалото, е чист, неопетнен. Защо? Защото никои досега не е могъл нито да го пипне, нито да го прегърне. Кой човек е могъл да прегърне своя образ в огледалото? Вие може да си съставите понятие за Божественото като образ, кой-

то само се вижда, но не се пипа, не се хваща, не се прегръща, нито целува. Направите ли най-малкия опит да се докоснете до този образ, той моментално изчезва.

Сега, ако ви питат защо трябва да обичате, ще отговорите: „Човек трябва да обича, за да вижда Божественото навсякъде“. Не го ли вижда, той няма живот в себе си. Без любов животът няма смисъл. Тази година трябва да гадете път на любовта в себе си, за да се влее струята на великия живот във вас. Мнозина се страхуват от любовта, наричат я „огън всепояждащ“. Не, огънят на любовта гори, без да изгаря. Като посветите живота си на любовта, ще разберете, че имате сила да носите мъчнотиите си. Като посветите живота си на мъдростта, ще разберете, че имате знание и светлина да виждате ясно нещата. Като посветите живота си на истината, ще разберете, че имате свобода. Силата дава възможност на човека да преодолява трудностите в живота. Знанието осветява пътя на човека. Свободата дава възможност на човека да се

прояви. Някой казва, че е свободен да изкаже мнението си по някакъв спорен въпрос. Това не е никаква свобода. Свободно говори само онзи, който може да каже на умрелия да стане от гроба и да започне нов живот. Каже ли му да стане, а той продължава да лежи в гроба, това не е свободно говорене.

Аз желая на всички присъстващи да излезете от гробовете си. Не е въпрос телата ви да възкръснат. Не, душата ви трябва да възкръсне. Да възкръсне душата ви, това значи да се прояви. Велико, красиво нещо е човешката душа. Да се прояви душата на човека, това значи да се вдигне надгробната плоча, която я е затискала от хиляди години, и тя да се събуди от дълбокия сън. Събудете се от моя сън и не спете вече! Заспите ли, големи нещастия ще ви сполетят. Не заспивайте на места, където минават крадци и разбойници. С други думи казано, никога не допускайте в ума си нито една отрицателна мисъл и в сърцето си нито едно отрицателно чувство, които, от една страна, обират хората, а от дру-

га, обвиняват мирните пътници в кражба и в злосторство. Искате ли да запазите съзнанието си будно, никога не допускате крива мисъл по отношение на Божественото в света. Не питайте защо са допуснати страданията и нещастията в живота. Не питайте защо едни хора са създадени добри, а други – лоши. По естество човек е създаден добър. Когато се проявява понякога лош, причината за това е той самият. Божията ръка не е взела и не взема никакво участие в страданията и нещастията на хората. Човек е създаден добър, но ако той доброволно не иска да се прояви такъв, насила никой няма да го застави да прояви своето естество. Да прояви доброто в себе си, това е право на човека. Ако не го прояви, той носи отговорността, че не се е проявил такъв, какъвто е създаден.

Следователно новата година иска от всички да се проявите такива, каквито сте създадени, т.е. да проявите доброто в себе си. Всеки трябва да прояви любовта на сърцето си без страх. Ще кажете, че хората не

ви обичат. Не е въпрос в обичането. Днес от човека не се изисква толкова любов, колкото умение да преценява любовта. Ние сме в епоха, когато трябва да преценяваме любовта. Ще кажете, че трябва да се възлюбите едни други. Не, докато не цени любовта, човек не може да люби. Невъзможно е да любиш човека, докато не цениш гушата му. Любовта е възможна само тогава, когато се научите да цените човешката гуша. Да ценим човешката гуша, това значи да познаем в нея Божия образ. Щом познаем образа на Божественото, ние ще почувстваме любовта му. Няма по-велико нещо за човека от любовта. Запали ли се човек веднъж от любовта, повече не трябва да го палят. Ето, и Слънцето, веднъж запалено, никои повече не го пали. То е запалено от милиони години насам и постоянно гори. Същото се отнася и до човека – той е запален с Божествената запалка на Любовта още при създаването му, но и до днес продължава да гори. Никои не е в състояние да го изгаси. Където и да го турят, той няма да изгасне.

Топлината, която човек има, е в състояние да разтопи всички надгробни плочи, сложени върху него.

Единствените неща, от които човек не трябва да се плаши, това са любовта, знанието, светлината и свободата. Единствените неща, от които човек трябва да се плаши, това са безлюбието, невежеството, робството и ограничението.

И тъй, числото 39 в новата 1939 година представлява двама братя: тройката е братът, който живее в Божествения свят, а деветката е големият брат, който живее на Земята и ръководи цялото човечество. Този брат ще сега в света да помогне на всички страдащи. Пригответе се да посрещнете този брат и да се запознаете с него. Игната година той ще си замине, а ще го иде баща му. Докато е още на Земята, между вас, радвайте му се и го посрещайте добре. Вие трябва да го срещнете през тази година поне няколко пъти. Интересувайте се от неговата любов, от неговото знание и от неговата свобода. Щом придобиете

това, вие ще разберете смисъла на стиха: „Бог толкова възлюби света, щото даде своя единороден син в жертва, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен“.

Сега, поздравявам ви с вашия голям брат и ви пожелавам да го посрещнете с любов, да му отидете на гости, а също така и той да ви посети. Да посрещнете своя голям брат, това значи да съедините на едно място физическия, духовния и Божествения свят.

Малкият брат

1. януари 1939 година

Съвременното човечество живее в една от най-важните епохи. Тази епоха е важна по своите последици. Тя е толкова важна и сериозна, колкото е сериозно положението на мъртвия, който е заробен в земята – близките и роднините плачат над гроба му, той чува плача им, но нищо не може да им каже. Страшно е положението на този човек. Той мисли, че всичко, каквото е имал – знание, слава, богатство, е заровено с него заедно. Най-важното за него в този момент е да дойде някой отвън и да каже: „Отворете този гроб!“. Чуе ли тези думи, това значи, че е дошъл часът на неговото спасение. Хората заравят своите умрели на госта голяма дълбочина, най-малко на един метър. Житното зърно обаче заравят на дълбочина един-два сантиметра. Ако биха го заровили на един метър дълбочина, по никакъв начин то не би могло да израсте.

Аз искам да обясня ценността на нещата, без да изнасям някакви нови хипотези или теории, нито да казвам кое е право и кое е криво. Правите и кривите работи са все човешки. В човешките работи има права, а в Божествените има ценности. Тъй щото, когато се говори за ценности на нещата, ние разбираме Божествени работи. Доидете ли до правото или до кривото на човека, там спирате, никой не иска да отнеме неговото право или неговото криво. Понякога и кривото е нужно. Например колелото, което се върти, е направено не само от прави линии, но и от криви – само при това положение колелото се върти. В Божествения свят кривите работи въртят колелото. Там те са поставени отвън, а правите – отвътре. Двете неща, събрани заедно, образуват динамо. Обаче в човешкия свят не е така.

Като не разбират законите на живота, някои хора се смуцават от закона на безлюбието, а други – от закона на Любовта. Защо? Защото безлюбието отнема, а лю-

бовта дава. Ако сиромашт се намери прег изобилието на живота, той се рагва. Отнемат ли му това изобилие, той скърби. В Божествения свят е точно обратното: когато лишават някое същество от изобилието, в което се е намирало, то се рагва. Това виждаме и в живота на плодните гървета. Човек с кошница в ръка се приближава до някое плодно гърво, увиснало от плодове, и започва да бере един след друг плодовете му. Той бере и разказва на гървото, че взема неговите деца, за да ги прати в земните училища и университетите да се учат. Наистина, плодовете отиват на училище. За да ги запишат като редовни ученици, те трябва да гържат приемен изпит по няколко предмета. Те влизат през вратата на първото училище - устата, където ги посреща 32 професори. Тук им задават различни въпроси, докато комисията се произнесе, че са изгържали изпита си успешно. Щом резултатът от изпита е добър, тогава се отваря друга врата и те влизат в по-висок университет, където ги очакват десет милиона

учени, които ги приемат тържествено, с „ура“ и с овации. Този университет е стомахът на човека.

Казват, че плоговете, т.е. децата на плодните гървета, не отиват на училище, но на смърт. Какво представлява смъртта? Смъртта представлява стомахът на живота. Следователно, който иска да влезе в живота, той първо трябва да мине през стомаха на живота – през смъртта. Там ще го посрещнат 32 професори, облечени в бели грехи. Те ще го турят на чин, като ученик, и ще трябва да гържи изпита си по всички правила на ученичеството. Ако не иска, могат да отложат изпита му, но временно. Когато и да е той трябва да мине през тази врата. Друг път за отиване на небето няма. Някои мислят, че могат да отидат на небето по друг път, да избегнат смъртта. Засега историята помни само два случая на специално възлизане на небето: единият случай е бил с Енох, а другият с пророк Илия, който се възнесе с огнена колесница. Обаче Илия пак се върна на Земята

и този път мина през същата врата, през която минават обикновените хора. Всеки човек може да бъде приет като слушател в някое училище, но иска ли да бъде редовен ученик, той непременно трябва да мине през изпит. Да замине човек за другия свят без изпит, с огнена колесница, това беше само едно изключение.

Сега, да гоидем до ценността на нещата. Три неща правят живота ценен и разбран: Любовта, Мъдростта и Истината. С други думи казано: без живот, без знание и светлина, без свобода, без движения, без постижения животът всякога остава неразбран. Без любов животът няма смисъл. Любовта е онзи велик принцип, който стимулира духа и го заставя да прояви своите възможности. Животът е скрит в любовта, както плодът - в костилката. За да се прояви животът на плода, светлината и топлината трябва да гоидат отвън и да действат върху костилката. Хората отричат именно тази семка, или костилка. Тази семка представлява човешката гуша -

същината на нещата. Тя е стояла милиони години в Божествената житница, докато дойде времето на нейното проявление. Ако не влезе в живота, при условията на любовта, на мъдростта и на истината, тя не може да узрее.

Като говорим за Любовта, за Мъдростта и за Истината, ние ги разбираме в техните динамически, а не статически прояви. Ако дойде в статическо положение, любовта се превръща в безлюбие. Безлюбието всякога отнема, а любовта всякога дава. Знанието внася светлина в човешкия ум, а невежеството внася тъмнина. Светлината освобождава човека, а тъмнината го ограничава. Нещастията в света произтичат от тъмнината. В човека са вложени светлина, знание, любов. От него се иска само едно: да отвори прозорците на своя ум и на своето сърдце, за да проникнат в тях любовта, знанието и светлината. Човек трябва да тури в действие своя ум, да разреши всички трудни задачи в живота си. Умът може само да разреши задачите, но не

и да ги изпълни. Духът е, който изпълнява и прилага нещата. Духът е великият изпълнител в човека. Доидете ли го изпълнение на нещата, обърнете се към духа си. Чрез ума човек може да разреши една задача, да знае какво нещо е любовта например, но това е само знание. Любовта трябва да се приложи. Човек може да пипне хляба, да го близне отвън, без да си хапне от него – товава той има външно познаване за хляба, но не го е вкусил, не го е приложил. Следователно, докато работи само с ума си, човек има знания; щом духът започне да прилага тия знания в живота му, той придобива любов, светлина и свобода.

Съвременните хора се нуждаят от приложение. Те имат истината в себе си, но трябва да я приложат. Всяко нещо, което не може да се приложи, е мъртво. Най-малкото парче хляб, което човек е приел, трябва да се приложи, да даде плод. Ако парчето хляб не се превърне в красиво чувство, чувството – в светла мисъл, мистълта – в доброкачествен плод, яденето няма сми-

съл. Тези процеси са свързани помежду си. В яденето е скрито нещо, което човек не познава. В самия човек е скрито нещо, което той не познава. Скритото в човека се проявява само тогава, когато той страда.

Съвременният човек не разбира какво нещо е страданието. Страданието е процес на растене. То е признак на това, че човек е въвн от лошите условия. Докато не е започнал да страда, човек се намира в робство. Започне ли да страда, той вижда вече светлината в себе си и въвн от себе си. Щом започне да страда, човек иска да извади корените си от земята. Всяко растение се мъчи и страда, защото иска да извади главата си от почвата. Главата на растението е неговият корен. Същото се отнася и до човека: главата, т.е. мисълта на човека, е заровена в гъстата материя. Когато майката и бащата се оплакват, че децата им не ги обичат, това показва, че главата им е заровена в гъстата материя. Когато гържавата се оплаква от гражданите си, че не се подчиняват на законите ѝ, това показва, че главата ѝ е заровена в земята.

Човек трябва да освободи главата си от гъстата материя. По кой начин? Много начини има, по които човек може да се освободи. Първият начин за освобождаване на човека е любовта. Обаче преди да разбере и приложи любовта, той трябва да опита безлюбието. За да разбере любовта, човек трябва да има широко схващане за живота, а не едностранчиво. Широта се иска от човека! Мислите ли, че положението на детето, което сега свито цели девет месеца в утробата на майката, е добро? Майката му казва: „Ще стоиш вътре и ще мълчиш, гума няма да кажеш. Ако си позволиш да кажеш само една гума, веднага ще те изхвърля навън“. Щом детето намисли да каже една гума само, т.е. да заплаче, майка му веднага го изхвърля навън. Това изхвърляне на детето вън от майчината утроба наричаме раждане. Ако детето се опита да се прояви на седмия месец, то пак се ражда. Ако се прояви по-рано от седмия месец, детето не може да се роди.

Днес всички хора бързат да се родят, вследствие на което са нещастни. Те казват: „Трябва да се родим!“. Добре е човек да се роди, но навреме. Велико нещо е раждането. Който прибърза с раждането си и се роди преди деветия месец, той не може да живее. Който се роди през 1939 година, на деветия месец, добре ще бъде за него. Роди ли се по-рано или по-късно, той ще мине през големи изпитания. Ако се родите тази година, бъдещето е ваше. По-добра година от тази не сте срещали досега в живота си. Ако тази година не се родите, ще чакате 1999 година, когато ще се повторят същите условия.

Аз не искам да доказвам истинността на моите думи, защото доказването е гимнастика, а гимнастиката изисква много време. За да гадне един концерт, който трае най-много един час, цигуларят се упражнява усилено цяла година. Като свири един час пред хората, той доказва, че е свирил, че се е упражнявал дълго време. Всяко нещо, което се изсвирва добре, показва, че музикантът се е упражнявал; не се ли изсвирва добре,

това показва, че не се е упражнявал. Като живее, човек ежедневно прави упражнения. В това отношение животът е музика. По-велика музика от живота не съществува. Да живееш, това значи да се упражняваш, да изучаваш законите на великите добродетели в света.

И тъй, Любота е основният тон на живота – тонът *до*, Мъдростта е доминантата – тонът *сол*, Истината е тонът *си*, който дава разрешение на нещата. Значи имате три основни тона в живота: *до*, *сол*, *си*. Щом гойдете до тона *си*, вие се намирате в положение на възлизане, т.е. минавате в по-висока октава на живота. Влезете ли в по-висока октава, редът на нещата започва да се изменя. В тона *до* на първата октава има известно напрежение, каквото забелязваме в размътеното яйце. Това яйце е стояло известно време под квачката и трябва да стои докрая, докато се измъти. Щом влезете в тона *до* на втората октава, няма да имате напрежение, но движение. Човек трябва да знае какво може да извър-

ши, като попадне в тона *до*, когато той е в движение.

Следователно, когато човек се намира пред известни мъчности, казваме, че той е в тона *до* на първата октава – той се намира в основния тон на материалния живот. Където има мъчности, разрешението им иде от физическия живот. Като се разрешат тия въпроси, човек влиза вече в духовния свят. Духовният свят се намира в динамическо, а не в статическо положение. Докато живее само на физическия свят, човек постоянно плаче, че няма грехи, обувки, пари, къща и т.н. На физическия свят плачът е намясто, но не и в духовния и в умствения свят. Като гоиде професорът, започваш да учиш другите тонове – *ре, ми, фа, сол, ла, си*, и стигаш до горно *до*, т.е. влизаш в духовния свят, където плачът не се позволява. Като гоидеш до тона *до* на горната октава, плачът се превръща в музика, там нещата се разрешават.

Като стигне до духовния свят, човек получава свободен билет, качва се на пара-

хода и тръгва на път. Където мине, той наблюдава всичко и си прави бележки. Като влезе в духовния свят, човек иска да има приятни чувства. Това е възможно, когато престане да се интересува от материалните работи. Може ли, като се мести човек от една държава в друга, да вземе със себе си къщата си, имотите си, мебелите си? Той ще продаде всичко, каквото има, ще го превърне в пари, в ценни книжа, които ще пренесе например от една българска банка в някоя чуждестранна. Ако заминава за Америка, той ще пренесе всичките си ценности там. Ако се мести от Америка в България, ще пренесе всичките си ценности тук.

И тъй, духовният живот не е нищо друго, освен специален път, който показва на човека как може да пренесе ценностите си от земните в небесните банки. Който знае начин за пренасяне на своите ценности в духовния свят, той е умен човек. Този човек е добре приет в духовния свят. Същото става и на Земята. Ако някой чужденец отиде в Америка, веднага ще го запитат:

„Имаш ли нещо в джоба си?“. За да живее добре в Америка, човек трябва да има в джоба си най-малко 500 – 1000 долара. Мнозина мислят, че Бог е любов, благодат, че Той ще ги посрещне добре на Земята и на небето, независимо от това дали имат някакви ценности, или нямат. Това е невъзможно. Ако бащата изпраща сина си да учи в странство и всеки месец редовно му дава по пет хиляди лева, но през всичкото време синът яде и пие, без да се учи, мислите ли, че бащата ще му се радва? Той ще бъде недоволен и огорчен.

Някои ще кажат, че след дълго скитане по света блудният син се върна при баща си, който го прие с радост. В негова чест той закла теле и даде угощение. Блудният син се върна при баща си, но след като свърши земния университет. Той яде и пи с приятели и с млади момичета. Изяде всичкото си богатство и когато остана последен сиромаш, без пет пари в джоба си, отиде да пасе свине. Той научи поне един занаят – да пасе свине. Като пасеше свинете, той наблюдаваше какво

правят те. Със зурлите си те разораваха земята, като така посаждаха семената на гърветата. Като падало някое семе от гърветата, чрез зурлите си едни от свинете правели гунки в земята, а други заравяли падалото семе. Значи гърветата израснаха благодарение на свинете. Ще кажете, че това е свинска работа. Наистина, свинска работа е да заровиш главата на едно растение, но по-добре е да е заровена, отколкото да не е заровена.

Като се върнал при баща си, блудният син казал: „Татко, аз не можах да свърша онзи университет, който ти искаше, но свърших земния университет. Сега разбрах, че не съм достигнал такъв чин, за да ме считаш свой син. Синът трябва да е учил много. Понеже не можах да уча много, аз идвам при тебе не като твой син, но като слуга. Моят диплом е за една от най-малките служби, каквито даваш на слугите си. Големите служби нека останат за други“. Като слушал гумите на сина си, бащата видял, че той е дошъл до дълбоко разбиране на живо-

та, затова го прегърнал, целунал, турил му пръстен на ръката и заповядал на слугите си да заколят най-угоеното теле за него. Синът му се върнал от странство с отворени очи, готов да се учи при баща си. До това време той никога не бил виждал своя баща, нито го познавал такъв, какъвто сега го видял. Той не виждал друго лице в баща си, освен строгото, навъсеното, което само заповядало: „Това направи, онова направи!“. Като му дотегнало да гледа навъсеното лице на баща си, един ден той му казал: „Татко, искам да отида в света да се уча. Дай ми каквото ми се пада. Искам да придобия знания въвн от тебе“. Обаче сега той видял такава любов в баща си, каквата никога преди не е могъл да си представи. Бащата го прегърнал, целунал и заповядал в чест на неговото връщане да се устрои голямо угощение и веселие.

В това време другият син се връщал от нивата и като видял и чул веселби, гвижения на хора, запитал: „Какво става? Защо се прави това угощение?“. Бащата отговорил:

„Брат ти се върна от странство, където е свършил земния университет. За неговото връщане се дава това угощение“. Като чул тия гуми, по-старият син се разгневил и казал: „Толкова години вече ти работя, но ти досега не си дал за мене таква угощение. Този, който едва ли е научил нещо, го приемаш с толкова големи почести. На мене не си ми дал нито едно теле да заколя, да се повеселя с приятелите си, а за този, който изхарчи и изпи всичко, закла най-угоеното теле. Тогава и аз мога да отида в света, да ям и да пия като него“. Така говорел по-големият син на баща си. Баща му отговорил: „Синко, всичко, каквото имам, е на твое разположение. Сега брат ти ще те замести. Той ще работи, а ти ще отидеш в света да учиш“.

Това е психологическо тълкувание на състоянията на двамата сина и на бащата. Историята за блудния син и досега още се повтаря в света, вследствие на което хората са недоволни едни от други и се сърдят на Господа, на своя велик Баща защото едни е

облагодетелствал за сметка на други, защо на едни е дал къщи, пари, добри деца, а други е лишил от тия блага. Едни не се молят, не упоават на Бога, а въпреки това имат Неговото благословение. Други се молят, водят добър живот, а въпреки това са бедни, болни. Хората се натъкват на тия противоречия и не могат да ги разрешат. Защо? Те не са се домогнали до ценностите на нещата. В какво сега ценността на нещата? В любовта. Бащата казва на по-големия син: „Синко, всичко, каквото имам, е на твое разположение. Аз не те лишавам от нищо. Ти трябва още да учиш, да придобиеш онова смирение, което брат ти е придобил. Ти не си още смирен“.

Казвам: много благочестиви хора има в света, но те нямат смирение. Идва някой човек при мене и казва, че ме обича. – „Много добре, щом обичаш, ти вършиш една добра работа. Аз оценявам любовта ти.“ – „Но аз искам и ти да ме обичаш.“ – „Готов ли си това да оцениш моята любов?“ Като дойде при мене някой златар, аз ще извадя прег

него своя скъпоценен камък, защото той познава скъпоценните камъни и може да ги оцени. Дойде ли при мене човек, който не познава скъпоценните камъни, аз няма да извадя пред него своите ценни работи.

Едно американско семейство изпаднало материално толкова много, че всички негови членове дошли до голямо отчаяние. Един ден край дома им минал един турист, който се отбил при тях да си почине. Като видял посърналите лица на децата, той поискал да му дадат цигулка, за да им посвири. Домакиният отговорил: „Никой от нас не свири, но имаме от гядо си една стара цигулка, хвърлена някъде на тавана. Ще я донесем да я опиташ“. Туристът нагласил добре цигулката, изчистил я, разгледал я и останал учуден – това било цигулка Страдивариус. Той посвирил и останал много доволен от цигулката. След това предложил на домакинина да му я продаде, ако не му трябва. Той казал, че цигулката е много хубава и е готов да даде за нея голяма сума. Домакиният се съгласил с предложението на цигула-

ря и му продал цигулката. Ог парите, които получил за цигулката, материалните работи на цялото семейство се подобрили.

Днес всички хора имат по една цигулка Страдивариус, която са захвърлили на таваните си като непотребна. Един ден обаче ще дойде в дома ви някой виден виртуоз, който ще поиска цигулката ви, за да посвири. Той ще стане причина да свалите цигулката от тавана. Като посвири с нея, той ще ви каже, че цигулката ви е много хубава. Тогава вие ще разберете, че в цигулката ви се крият онези условия, от които зависи вашият живот. Какво повече можете да искате от това, да дойде в дома ви един виртуоз или един учен и да ви научи да цените ума си, който Бог ви е дал, и да го употребявате намясто? Какво по-ценно нещо за човека от това, да знае как да употребява сърцето си, да знае как да разговаря със своята гуша? Няма по-велико нещо за човека от това, да чуе гласа на своята гуша и да разговаря с нея.

Мнозина казват, че гушата е нещо отвлечено, невидимо, гласът на което не

може да се чуе. Според мене невидимите неща именно са реални, а видимите са сенки на реалността. Заг видимите неща сегят невидимите, реалните. Следователно реалността създава видимите неща. Реалността сама по себе си не може да се въплъти в никаква форма и след като създаде безброй видими форми, тя пак остава непроявена. Колкото и видими форми да създава, реалността не може да се прояви в своята пълнота. Тя всякога ще остане непроявена, все ще има още нещо непроявено от нея. Това може само да ви радва, защото пред вас се отварят бъдещи възможности. Ето, и човешкото сърце не е проявено напълно. Днес човек издържа най-много до 41 градуса топлина. Мине ли тази граница, сърцето не издържа и човек умира. Нормалната топлина на тялото е 37 градуса. Нервната система на съвременния човек е така устроена, че може да издържа напрежение само до известна степен. Мине ли тази граница, човек се разстройва. Всеки човек иска да има повече любов, но не може да издържа

високата температура на любовта. Също така човек не може да издържа и високата температура на знанието.

Много от новите теории са недостъпни за умовете на всички хора, вследствие на което някои са разстроили нервната си система. Теорията на Айнщайн например създаде голямо умствено и нервно напрежение на много учени. Щом не може да издържи на големи напрежения, нервната система се разслабва, както металите се стопяват при висока температура. Мнозина се стремят към духовен живот, искат да го изучат, но се натъкват на големи мъчности. Те говорят за духовната любов, но не знаят каква сила крие тя в себе си. Хората не могат да издържат на материалната любов, а колко повече не могат да издържат на духовната! Един евангелски проповедник се молил дълго време на Бога да му даде възможност да опита духовната любов. След това той разказва своята опитност. Една вечер, както се молил, почувствал, че нещо приятно, меко се влива в него и цял го об-

хваща. Това състояние било толкова силно, че той паднал с лице към земята и започнал да рита. Той пак прогължил да се моли, но желанието му вече било да се прекрати това вътрешно напрежение, на което едва издържал. Голямо е напрежението, което Духът създава в човека. Малцина издържат на това напрежение. Ако някой юнак иска да се прояви в материалната любов, той може да стисне човека така, че костите му да се строят.

И тъй, числото 9 в 1939 година означава резултат на Божествени процеси. Това число изисква съвършенство – всички форми на физическия свят, всички чувства и мисли на човека трябва да бъдат съвършени. Това число означава завършени процеси, вследствие на което човек не може да отиде по-далеч от него. Числото 3 показва пътя, по който човек може да постигне резултата на числото 9. За да постигне резултата на числото 3, човек трябва да работи с три велики сили: с живота, със знанието и със свободата. Работи ли с тия сили, човек

непременно ще има резултат на физическия свят. Всеки човек иска да бъде красив, да има красиви вежди, очи, нос, уста, но за да придобие тази красота, той трябва да разбира основните закони на живота. Животът не е нещо празно, той е велика реалност, велико благо, което ни е дадено. Като са изучавали живота, индусите са гошли до два важни процеса: процес на разрушаване и процес на съграждане. Според тези процеси те са разделили божествата си на две категории: едни, които работят с разрушителните процеси, и други, които работят със съграждащите.

Съвременните хора се стремят не само към външна красота, но и към вътрешна. Вътрешната красота подразбира съвършенство. Светските хора се стремят към външна красота, а религиозните и духовните – към вътрешна. Да бъде човек вътрешно красив, това значи да е ликвидирал със своите слабости и погрешки. В един момент човек може да бъде съвършен. Ако приложи закона на Любовта, на Мъдростта и

на Истината, в един момент той може да се освободи от погрешките си, да стане свършен. Когато работел в лабораторията си, където правел своите опити, Едисон често цапал грехите си. За да ги изчисти, той стъпвал на особен електрически диск и пускал ток върху грехите си. В няколко минути грехите му ставали свършено чисти. Слователно, искате ли да се изчистите, да се освободите от погрешките си, стъпете на диска на любовта и пуснете нейния ток да тече върху вас. Само любовта е в състояние моментално да изчисти човека и да го върне в положението на новородено дете. Възрастният и старият казват, че в грях ги е заченала майка им. Обаче детето никога не може да каже, че майка му го е родила грешно и нечисто. Човек е създаден чист и без погрешки. Тъй щото, щом е създаден свършен, той се ражда такъв. За да запази чистотата и свършенството си, човек трябва да прилага в живота си Божиата Любов. Така той ще прояви всичко красиво и възвишено, което е вложено в неговата гуша.

Какво говорят хората за вас, това не трябва да ви спъва. Те говорят отвън и вътре във вас, но вие трябва да различавате техния говор от този на вашата гуша. Например вие решавате да направите едно добро, но нещо отвътре ви казва: не бързай да правиш това добро, не му е дошло времето. Направете доброто, без да се вслушвате в този глас. Това е гласът на вашия съсед. За правене на добро няма определено време. Добро можете да правите всякога. Когато бащата прави добро на бедни деца, жена му и децата му веднага го заобикалят и започват да го съветват да не прави това. Те намират, че той не постъпва правилно. Защо? Интересите им се накърняват. Като прави бащата добро вън от дома си, те се страхуват, че ще остане по-малко за тях, ще се лишат от известни блага. Затова именно Христос е казал: „Когато човек прави добро, лявата му ръка да не знае това, което дясната прави“. Само Бог трябва да знае за доброто, което човек е намислил да прави – никой друг. Когато обичате някого, когато

искате да бъдете свободни, само Бог трябва да знае това.

Мнозина говорят за свободата, търсят я, но въпреки това не са свободни. Като разискват върху известни въпроси, хората намират, че са свободни да изказват мнението си. Да изказваш мнението си, това още не подразбира свобода. Ти си толкова свободен, колкото и онзи, който влиза в гостилницата без пари. Той е свободен да влезе и да си поръча едно или две яденета, да си хапне от тях, но рече ли да излезе от гостилницата, не е свободен. Гостилничарят веднага го посреща и му казва: „Плати!“. Свободен е само онзи, който носи хляба в торбата си и когато огладнее, сяда и яде. Този човек е свободен, защото яде от своя хляб. Яде ли от чуждия хляб и не може ли да плати, той не е свободен. Кое е наше и кое е чуждо? Само Божественото е наше, човешкото е чуждо. Божественото освобождава, а човешкото ограничава. Следователно всяко нещо, което ограничава любовта, знанието и свободата в човека, е чуждо.

И тъй, приемете ли Божественото, гадете ли му път в себе си, вие всякога ще бъдете свободни. Тогава любовта ви ще се прояви така, както Слънцето проявява своята топлина и светлина. Далеч е Слънцето, но голяма е любовта му. Когато срещне на пътя си, Слънцето го прегръща и целува със своите лъчи. Няма същество на Земята, което да не е било прегръщано и целувано от Слънцето. То намира и ония същества, които се крият в тъмнина. Любовта на Слънцето прониква навсякъде, за него няма нищо скрито-покрито. Всеки, който се лишава от светлината и топлината на Слънцето, т.е. от неговата любов, той е осъден на смърт. Светлината и топлината, това е изявление на Божията Любов. Затова е казано в Писанието: „Ние живеем и се движим в Бога“. Това значи: ние живеем и се движим в светлината и топлината; там е нашето място. От светлината произтича знанието. Няма ли светлина, няма и знание.

Сега, като наблюдавам лицата на хората, намирам, че някои от тях приличат по лице на блудния син, който се е върнал при баща си разкаян и смирен. Затова именно баща му го прегръща и целува и в негова чест дава угощение. Други хора приличат по лице на по-големия брат, който, като идвал от нивата, видял тържеството в дома на баща си и навъсил лицето си, щом разбрал, че това става в чест на малкия му брат, който се е върнал от странство. Той останал недоволен от поведението на баща си и го обвинил в несправедливост. Защо да не светне лицето на този син, като чуе, че малкият му брат се е върнал жив и здрав? Защо и той, като баща си, не се затича към него, за да го прегърне и целуне?

Тази година изисква от всички хора да изправят мнението си и възгледите, които имат за Баща си. Не гръжете в ума си мислите на големия син, който не оценява живота, отегчава се от работата си и казва, че животът му е дотегнал. Бъдете готови като блудния син да се разкаете и да съзна-

ете, че като сте яли и пили, като сте водили лек, повърхностен живот, сте се отклонили от правия път, от великия закон на Любовта. Какво е научил този син от жените? Не само че нищо не е научил, но даже е изгубил свободата си. Жената е чуждо същество за човека. Обаче сестрата, това е Божественото, с което човек трябва да има общение. Търсите ли жената, търсите я като ваша сестра. Жената е слугиня, която е дошла на Земята да свърши известна работа. Трябва ли да я спирате в работата ѝ? Какво ще ѝ донесат вашите любовни писма? Тя работи, за да изкара прехраната си. С вашите любовни писма вие няма да ѝ донесете нито хляб, нито вода, нито знание. Същото се отнася и до мъжа. И мъжът е слуга, дошъл на Земята да работи, да свърши някаква работа, да изкара прехраната си. Трябва ли да го спирате от пътя му? Жената трябва да гледа на мъжа като на брат и мъжът да гледа на жената като на своя сестра, за да могат заедно да работят, да свършат дадената им работа.

Съвременни хора не са дошли още до идеята за братство и сестринство, а се наричат ангели. Мъжът казва на жената, че е ангел, че не може да живее без нея. И жената казва на мъжа, че е ангел, но само докато се ожени за него. И мъжът, и жената са ангели без крила. Преди да се оженят, те са ангели един за друг, но щом се оженят, крилата им веднага падат. Има един начин, по който могат да узраснат крила на човека за една година, даже и за девет месеца. Кои е този начин? Като приложи любовта, знанието и свободата в живота си. Знанието и свободата, това са двете ръце на човека. Като погледне дясната си ръка, човек трябва да знае, че това е истината в него, която го прави свободен. Като погледне лявата си ръка, да съзнава, че разполага с известно знание.

Това изисква съвременното възпитание – не да бъдеш господар на сърцето си и на ума си, но да знаеш как да се обхождаш с тях. Не казвайте, че сърцето ви е лошо, но се отнасяйте добре с него. Не казвайте като Давид, че в грях ви е родила майка ви.

Не, в любов ви роди майка ви и вие ще живеете по любов. Колкото и да е лош животът на вашето минало, един ден той ще се превърне в скъпоценен камък. Няма да остане нещо в света, с което Бог да не примири човека, но затова се изискват дълги години. Човек трябва да мине през големи опитности и страдания, докато разбере, че всичко, което Бог е създал, е велико.

Човек трябва да разбере, че от нищо не е лишен. Стрежете се тази година към придобиване на Божествени неща, защото само те не произвеждат противоречия. Всяка Божествена идея носи светлина за човешкия ум и за човешкото съзнание. Ако идеята произлиза от Земята, тя носи тъмнина за човешкия ум. Всеки глас, който иде от дълбочината на Земята, носи тъмнина за човека. Всеки глас, който иде от центъра на Слънцето, от Божественото, носи светлина за човешкия ум. Вие ще бъдете изпитани чрез светлината и тъмнината, в които се движите. Затова е казано в Писанието: „Изпитвайте духовете“. Когато гласът иде от

тъмнина, изпитвай го, когато иде от светлина, възприемай го и прилагай.

Някои казват, че човек трябва да се противи на дявола, т.е. на злото в света. Не, не се противете на злото, нито се борете с него, но извадете огледалото си и го накарайте да се огледа. Огледа ли се, злото веднага ще избяга. Следователно, щом дойде изкушението във вас, веднага извадете огледалото си и наблюдавайте какво ще стане. Чудотворно е това огледало! Огледа ли се изкушението в огледалото ви, всичко се разрешава. Огледалото е светлината на живота. В тази светлина ние се оглеждаме. Където е светлината, там е огледалото.

Бъдете свободни да проявите любовта си тази година така, както никога не сте я проявявали. Това значи: проявете любовта си в светлината на живота. Проявете мислите си и постъпките си в светлината на живота. Проявете свободата си в светлината на живота. Рагвайте се на всичко, което правите при тези условия, без да съжалявате някога. Каквото направите,

знайте, че има Един, Който постоянно ви наблюдава. Той е Онзи, Който ви обича и Който живее във вашия ум и във вашето сърце. Той говори тихо на ухото ви, като ви показва начин, по който можете да изправите живота си. Ако Го слушате, животът ви ще бъде изправен, няма да има плач. Тази година не трябва да плачете. Който не се е доузплакал, той има право да плаче; който се е доузплакал, той трябва да пее.

Желая ви тази година да се подмладите. Любовта подмладява човека. Тя доставя необходимите вещества за подмладяване. Знанието прилага тия вещества, а истината ги показва. Любовта е козметиката в живота. Знанието ще приложи красивото, а истината ще покаже това, което е изработено, за да може този, който види, да каже: „Ето човека!“. С други думи казано: облечете се с хубавата премяна на любовта в красивия живот на мъдростта и в удобните кройки на истината. Само истината може да даде красиви линии на очите, на веждите, на носа, на устата на човека.

И тъй, понеже 1939 година е епохална, желая ви разумно да използвате всички условия, които тя носи. Ако не ги използвате, същите условия ще дойдат пак, но в 1999 година. Вие сте работили стотици години именно за тази година. Ако тази година работите съзнателно върху себе си, вие ще имате по-големи постижения от тия, които сте имали от времето на Адама до днес. Като мине това време, ще се убедите в истинността на гумите ми. Благомото, което тази година носи, е резултат на Божието Слово, на великото в света. Всички трябва да работим за възстановяване на Царството Божие и Неговата правда в нашите умове, сърца и души. Приложете ли това нещо в живота си, ще бъдете радостни и весели. През тази година не се позволяват никакви оплаквания.

Желая ви тази година да се запалите със свещения огън на Любовта. Желая ви, ако не можете изведнъж да реализирате стремежите на вашата душа, поне да ги посадите. Желая ви да посадите своите го-

бри мисли, чувства и постъпки и като ги поливате грижливо, да видите, че сте реализирали нещо. И тогава, като си замине тази година, да бъдете доволни от себе си, че сте постигнали нещо. За онези, които изпълняват изискванията на 39-та година, тя ще се продължи и в следващата. За онези, които не изпълняват великите закони, ще дойде 1940 година, която завършва с нула, с яйце. Значи, през тази година човек ще трябва отново да мъти това яйце, докато се излюпи. За да реализира своите желания, той трябва да чака добри условия на живота, които ще дойдат едва през 1999 година. Онези, които слушат и изпълняват това, което им се говори, ще бъдат постоянно в 1939 година. За тях ще се заколи най-угоеното теле и ще им се даде угощение. Всички, които присъстват на Божествената трапеза, ще бъдат благодарни за онова, което им е дадено.

Дръжте в ума си мисълта: *Пътят на Божията Любов е осеян с всички възможности и условия за постижение.*

Нова основа

31. декември 1942 година

Сега сме на края на старата година и в началото на новата. Всички очакват нещо ново, тъй както онзи, който има лотариеен билет, очаква тегленето на лотарията с надеждата да спечели нещо.

Много вода не може да угаси Любовта, нито реки могат да я потопят. Ако би дал някой всичкия си имот за Любовта, съвсем ще го презрат. (Песен на песните, 8:7)

Стани, свети, защото светлината ти дойде; и славата Господня изгря над тебе. Защото ето, тъмнина ще покрие земята и мрак – народите. А над тебе ще огрее Господ и славата Му ще се яви над тебе. (Исайя, 60:1-2)

Здравият и болният си служат с различни мерки при оценяване на нещата. Болният е недоволен от всичко. Каквото му кажеш, каквото му гадеш, все е недоволен, всичко му е криво. Яде нещо, недоволен е;

диша, пак е недоволен; чувства, мисли, пак е недоволен. Здравият е доволен от всичко. Каквото му гадеш, каквото прави, изпитва приятност. Той се намира в нормално здравословно състояние.

Последните три години, които минаха, а именно 1940, 1941 и 1942, се отличаваха от предишните. Те донесоха големи нещастия за човечеството, затова могат да се нарекат нещастни години. Новата година, която иде – 1943, заедно със следващите 1944, 1945 и 1946 носят голямо благо за човечеството. Те са началото на нова епоха. Като разглеждат цифрите, от които е съставена 1943 година, мнозина спират вниманието си върху количественото им значение. Всъщност числата имат освен количествено значение, още и качествено, т.е. вътрешно, духовно значение. Числата 9 и 4 означават човешкият порядък, а 1 и 3 – Божественият порядък, който поставя човека в правия път и не му позволява да ходи, където иска. Двойката в 1942 година позволяваше на човека да излиза вън от гра-

ниците на Божествения порягък, но тройката - Божественото начало, не му позволява това. Значи тройката представлява Божественото, разумното начало в човека, което е свързано с великите, мощните сили в природата. Срещу това число никои не може да рита. Цялата Земя се е подчинила на Божественото начало и колко повече хората трябва да му се подчинят!

В съзнанието на сегашното човечество се забелязва вече малък проблясък, малка светлина. Като се съберат числата на 1943 година, получава се числото 17, което означава също Божественият принцип. Съвременните хора очакват някакви блага, но откъде ще дойдат, не знаят. Благата ще дойдат, но за онези, които изпълняват Божията воля. Който не изпълнява Божията воля, не може да получи никакво благо. Здравият може да придобива блага, но не и болният. - „Какво ще стане със света?“ На този въпрос не може да ви се отговори, защото сами ще видите какво ще стане. Вие ще бъдете свидетели на събитията, които ще се развият.

Всеки се запитва какво нещо е войната, трябва ли да съществува, или не трябва. Войната е необикновено, изключително явление. От векове човечеството е трупа-ло нечистотии, отровни вещества в своя организъм, вследствие на което се е образувал абцес. Днес войната иде да направи операция на човечеството, да направи разрез на абцеса. Така всички нечистотии ще излязат навън. Войната е хирургът, който лекува хората. Всички хора очакват мир, т.е. изцеление. Чрез мира те ще се свържат с Божествения свят. Затова казваме, че мирът иде от Божествения свят. Мирът е състояние на съзнанието. Следователно, когато в съзнанието на хората проникне това състояние, мирът ще дойде. Засега Бог е предоставил грижата за Земята на трима души, те да намерят лек против войната. Те са го намерили вече. Когато намажат този абцес, мирът ще дойде.

Помнете: тази година носи големи благословения за онези, които следват пътя на любовта и на обичта. Който се държи

за старите си възгледи, дълго време ще си блъска главата в камъните. Всички народи, които съзнават, че Бог управлява света, че съществува Божествен ред и порядък в живота, ще бъдат благословени. Онзи народ, който мисли, че той сам може да оправи света, ще си блъска главата, без да постигне идеала си. Къде са великите народи и великите хора, които мислеха, че ще оправят света? Къде е Александър Велики? Къде е Наполеон? Един Александър Велики, един Наполеон сами нищо не могат да направят. Светът се нуждае от множество велики хора. Всички хора трябва да станат велики. Само така светът ще се оправи.

Кой човек е велик? Този, светлината на когото никога не изгасва. Каква лампа е тази, която ту светва, ту изгасва? Радвайте се, ако лампата ви постоянно свети, защото заг нея се крие нещо разумно. Такава лампа е човешкият разум, заг който се крие човешкият дух. От вашите глави зависи как ще възприемете тази година светлината, която иде от разумното, от

Божественото Начало. Тази светлина ще ви направи щастливи. Всеки иска да бъде щастлив и се пита как може да придобие щастието. Много просто, който приема чистата светлина и топлина, чистия въздух, чистата вода и чистата храна, може да бъде щастлив. – „Откъде иде щастието?“ От едно Начало, Кое то никога не се изменя. Всичко може да се измени в живота, но Божествената светлина, топлина и сила – никога. Божественото е неизменно. Достатъчно е да се докосне то до човека, за да му донесе всички блага, всички радости в живота. Където отсъства Божественото, там са всичките мъчности и страдания – това е признак, че човек е излязъл от границите на Божественото начало.

Следователно, който се опита през тази година да излезе от границите на Божествения ред и порядък, той сам се излага на страдания. През тази година не се позволява на никого да греши, не се позволява никаква лъжа, никаква кражба, никакво зло; не се позволява на човека да продава мозъка

си или сърцето си. Досега мнозина са влагали мозъка си за откриване на оръдия или други оръжия за спасяване на своя народ, а след това са ги и патентовали. Единственото оръжие, което ще спаси всички хора, всички народи, е любовта. Хората трябва да се въоръжат с новите пушки, с новите оръжия на любовта. Тя дава оръжията си в ръцете на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката гуша и на човешкия дух. Няма по-силно оръжие от човешкия ум, от човешкото сърце, от човешката гуша и от човешкия дух. Какво друго по-силно оръжие ще търсите от тях?

Който уповава на човешкия порядък, на прах ще стане. Който уповава на Божественния порядък, ще мине през процеса на възкресението. Иде вече епохата на възкресението, когато хората няма да умират. Под *смърт*, под *умиране* хората разбират ограничаване на човека, затова се страхуват. Всъщност не е така. Турете запетая след буквата *у*, да я отделите от следващите две срички, и ще разберете смисъла

на гумата *умира*. *У мира* означава влизане на човека в света, т.е. в Божествения мир, за да се свърже с великите души, които ръководят съдбините на човечеството. Ако растението не влезе във връзка със слънчевите лъчи, съдбата му е решена. Ако водата не влезе във връзка със слънчевите лъчи, и нейната съдба е решена. Всяко нещо, което не е във връзка със Слънцето, е лишено от живот и от развитие. Всяко живо същество, което не е свързано с Божественото начало, с Бога, само се излага на смърт.

Мнозина и до днес още спорят съществува ли Бог. Те искат доказателства за Неговото съществуване, без да погодират, че най-доброто доказателство е тяхното съществуване. Ако Бог не съществуваше, човек не би дошъл на Земята. Значи, човек съществува, защото преди него Бог съществува. Животът и смъртта са доказателства за съществуването на Бога. Който приема Бога в себе си, той живее; който Го отхвърля, той сам се осъжда на смърт. Казано е, че Бог е Любов. Любовта

пък ражда живота. Въпреки това има хора, които искат да бъдат щастливи без любов. Това е невъзможно. Те гледат на любовта като на нещо детинско. Не е така, любовта ражда мисълта, чувствата, делата. Тя ражда великите хора. Тя ражда всичко велико в света. Вън от любовта няма никаква реалност. Тя е единствената реалност, от която произлиза всичко. Любовта е родила музиката, изкуството, науката, религията. Да търсиш музика, изкуство, наука и религия вън от любовта, това значи да не разбираш нищо.

Без любов няма развитие. Идеята за любовта трябва да проникне в умовете ви, в сърцата ви и в душите ви. От Божията Любов излиза светлина, която озарява човешките умове, топлина, която облягородява човешките сърца, и сила, която укрепява човешката воля. Който приеме тази Любов, всичко може да постигне. Какво трябва да направи човек, за да възприеме Любовта? Да излезе вън от къщата си и да се изложи на слънчевите лъчи. Те ще проник-

нат в неговия ум и ще го озарят. Трябва ли да плати нещо за тези лъчи? Както приемате слънчевите лъчи, така ще възприемете и Божията Любов. Ако речете да плащате, никога не бихте се изплатили.

Лесно ли е да излезете на повърхността на Земята, да видите Слънцето и то да ви озари, ако се намирате на дълбочина шест хиляди километра вътре в Земята? Колко време бихте изразхогвали, ако от центъра на Земята искате да излезете на повърхността? Благодарете, че сте на повърхността на Земята и ви е нужна само една минута, за да излезете вън и да ви огрее Слънцето. Колко време се изисква, докато отидете при Бога? Достатъчно е само да помислите за Бога и вие сте вече при Него. – „Къде е Бог?“ Излез вън от себе си и ще Го видиш. Ако мислиш, че Бог не съществува, че хората са лоши, че животът няма смисъл, ти си на крив път, ти доброволно слизаш към центъра на Земята. Знай, че всичко, което Бог е създал, е добро.

Че съществуват противоречия в света, това не е твоя работа. Не се спирай на противоречията. Защо съществува войната? Трябва ли хората да воюват? Войната е противоречие, причините на което се крият в далечното минало. Понеже Бог превръща злото в добро, и войната ще донесе някакво благо на човечеството. За хората войната носи нещастие и смърт, но за великите същества тя е представление. Както актьорите умират на сцената, но възкръсват зад сцената, така и участниците във войната ще възкръснат. Бог ще им даде нови тела, по-здрав и по-красиви, с нови, здрави крака, ръце, очи и глави. Хората минават и ще минат през големи страдания, но след това ще се възрадват. Страданията представляват материал за съграждане на бъдещите човешки тела.

Сегашните хора живеят повече за себе си, отколкото за ближните си, те се затварят в черупките си и мислят само за себе си. Войната ще ги застави да отворят касите си, да отворят умовете си и сърцата си и да

извадят всичко, което са крили в тях. Тя ще ги накара да се откажат от своето користолюбие. Иде краят на користолюбието. Иде краят на живота на гъсениците. Досега хората са били гъсеници – гризали са листа и са мислили само за себе си. Свършва се този живот! В четири-пет години те трябва да се излюпят, да станат пеперуги. – „Искаме да си поживеем още.“ Как искате да живеете: като гъсеници или като пеперуги? Не можете да живеете повече като гъсеници – свърши се животът на гъсениците.

От 1943 – 1946 година се поставят основите на нов живот. Игат благоприятни условия за нова култура, за Божествен живот. Ще каже някой, че иска да види поне един ангел от Божественния свят. Много ангели са слезли на Земята, не само един. Ако не ги виждате, вината е във вас. Защо? Не се обичате. Не можете да видите едно същество, докато не го обикнете. Мислите ли, че хората се виждат? Те виждат сенките си, а не своите души. Красиво нещо е човешката душа. Казваш: „Видях един човек“. Видял си

сянката му, а не самия човек. Да видиш гушата на човека, това значи да се разтвори цял свят пред тебе. Тогава ще кажеш: „Има смисъл да видиш човека и да го възлюбиш“.

Бог създал човека, вдъхнал през ноздрите му и той станал жива гуша, а след това ти казваш: „Не ме интересува този човек, не ме интересува онзи човек“. Бог се интересува от човека, а ти, подобният му, не се интересуваш от него. Това е неразбиране на нещата. Ако хората не се интересуват един от друг, какъв смисъл има техният живот? Вложете в ума си мисълта: без любов никакво познаване не е възможно. Щом любите, ще се познавате. Щом любите, ще видите и човека, и ангела. Срецнете ли човек, който е готов да ви услужи, ще знаете, че той е ангел. Той се усмихва и казва: „На ваше разположение съм. Готов съм да ви услужа на всяко време. Когато имате нужда от мене, потърсете ме“. Ако не любите, колкото и да викате за помощ, ни глас, ни слушание.

Днес всички хора искат да влязат в Царството Божие без любов. Те искат да намерят Бога без любов. Това е невъзможно. Като не прилагат любовта си, искат доказателства за съществуването на Бога, търсят Го тук или там, но не могат да Го намерят. Какви доказателства са нужни за това? Аз, който живея, търся Бога в себе си и Го намирам. Той говори и аз слушам гласа Му. Той ми казва: „Върви в Моя път. Не обиждай никого; не мисли лошо за никого. Обичай хората; обичай всички живи същества. Ако те ухапе комар, духни го, не го убивай; ако те ухапе муха, духни я“. – „Защо да ме хапят?“ Че и хората хапят. При това техните жила са по-големи. Често хората си причиняват по-големи пакости, отколкото животните им причиняват. Понякога това е за добро, така познават какво се крие в сърцата им; така се познава на какво уповават хората в живота. Достатъчно е да бръкнете в гжоба на човека и да вземете кесията му, за да познаете на какво разчита той. Ако изгуби присъствието на духа си и

своя вътрешен мир, той уповава само на парите. Няма защо да се страхувате. Парите текат, както тече водата. При която и чешма да отидете, ще напълните кесията си. Който е изпразнил кесията ви, имал е добро намерение – все едно е излял водата от шишето ви, за да го напълните отново с прясна и чиста вода.

Много вода не може да угаси любовта. Любов, която може да се гаси с вода, не е истинска. Любовта преобразява всички живи същества, тя преобразява света. Това става моментално, а не по еволюционен път. Великите хора – поети, писатели, музиканти, художници, учени, оратори, работят под влиянието на любовта. Колкото по-силна е любовта им, толкова по-велики са те; колкото по-малка е любовта им, толкова по-обикновени са те. Следователно комарът е комар, защото любовта му е микроскопическа. Любовта на мухата е една степен по-висока от тази на комара. Всяко живо същество, малко и голямо, представлява някаква степен на Любовта.

Любовта се проявява в различни степени. Човек е изявление на висока степен на Любовта.

И волът има любов, но като се наяде, не знае как да благодари. Благодарността е висша проява на Любовта. Като се нахрани добре, волът оставя изверженията си на нивата за тор, това е неговата благодарност. Ако човек за направеното му от някого добро не благодари, а говори лоши неща по негов адрес, той постъпва като вола. Това е стар навик, от който трябва да се освобождавате. Ако не се откажете доброволно от старите си навици, ще дойдат страданията и те ще ви заставят да се изправите. Дойдат ли страданията, понасяйте ги с търпение. Не казвайте на другите, че трябва да търпят, но вие бъдете търпеливи, така ще дадете пример.

Да се върнем пак към цифрите на новата 1943 година. Единицата в началото на годината показва, че Бог е застанал на първо място и гледа какво правят хората. Тройката на края на годината представля-

ва Божественото Начало, което има отношение към хората. Тези две числа – единицата и тройката – ще преобразят света. Как ще го преобразят? Незабелязано. Ако сте болен, неразположен, ще легнете да спите и на сутринта ще станете здрав, богър, с добро разположение на духа. Къде отиде болестта ви? Къде отиде вашето неразположение? Новият живот гоиде и преобрази всичко. Щом влезе любовта в човека, превръща всичко на добро. Тя разсейва съмненията, решава противоречията, стопява мъчнотиите.

Повярвайте, че можете да носите любовта в себе си. Повярвайте, че можете да имате по-висока степен любов от миналогодишната. Не се задоволявайте с любовта, която сте имали през 1942 година, защото тя унищожи милиони хора. Любовта, която 1943 година носи, ще върне на хората онова, което 1942 година им отне. Как ще познаете, че всичко е върнато? По радостта, която ще изпълни сърцата на всички хора. Там, дето хората умират, рас-

тенията живеят. Ако не можеш да живееш там, дето хората умират, ти не носиш Божественото в себе си. Дето е любовта, там всичко расте, цъфти и се преобразява.

Вярвайте в любовта, която иде сега. Новата година – 1943, заедно със следващите три – 1944, 1945 и 1946, носят добри условия за проявяване на любовта. Използвайте тези условия, за да поставите нова, здрава основа на своя живот. Използвайте добрите условия, за да проявите чертите на новите българи. Кои са новите българи? Които работят като пчелите. Те ходят от цвят на цвят и събират мед за своя господар. Техният Господар не прилича на онези пчелари, които, за да извадят мед от кошерите, избиват пчелите. Така е било някога, а сегашните пчелари постъпват по друг начин – опушват пчелите и така вземат меда им. И това не е правилно. Истински българин е онзи, който разговаря с пчелите. Той се обръща към тях с молба да му дадат малко мед. Пчелите се събират накуп и го оставят свободно да си вземе колкото иска мед.

Те вярват, че като си вземе, той ще остави и за тях. Трябва ли добрият човек да говори за себе си? Достатъчно е да се приближи някой до него, за да почувства неговата доброта. Така се познава и справедливият, и разумният човек. Всеки трябва да излъчва това, което Бог е вложил в него.

Какво се иска от сегашните хора? Разумно гледане на живота и на природните явления. Като вижда изгряващото слънце, човек трябва да знае, че Бог се проявява чрез него. Като вижда звездите, да знае, че и чрез тях Бог се проявява. Бог е навсякъде и във всичко – в мъглата, в облаците, в гъжда, във вятъра и в бурята. Как се отнася към мъглата онзи, който е преследван от разбойници? С благодарност. Мъглата скрива следите му. Ако тя се вдигне, разбойниците лесно ще го уловят. Търсете във всичко Божия Промисъл. Участващите в сраженията на бойните полета виждат Божия Промисъл и там. Понякога войникът минава под граг от куршуми, без да го засегнат; шинела му може да нагупчат, но той остава непокът-

нат. Това показва, че Божественият живот предпазва хората от всички страдания и нещастия.

Днес всички хора, всички народи се запитват: кой ще донесе мира? Откъде ще дойде мирът? Мирът ще дойде от Божествения свят. Трима велики хора го носят вече. Те са измислили цяр против войната. Този цяр е ароматен като парфюм. Като пръснат войната с него, тя веднага ще престане. Колкото и да ви искат за този лек, не се скъпете, щедро плащайте. Заслужава си да се намажете с него. С едно намазване или напръскване всички рани, всички страдания ще изчезнат. Щом се напръскате с новия парфюм, вдигнете знамето на свободата, запейте и си кажете: „Всичко върви на добре. Няма защо повече да се смущаваме. Ще служим на Бога с радост и любов. Досега служихме на хората, отсега нататък ще служим на Бога“.

Годините 1943, 1944, 1945 и 1946 носят благоприятни условия за съзнателна работа, за служене на Бога. Нека всеки в себе

си пожелае да Му служи с любов, и то в най-малките работи. Не се стремете към велики работи - те са достойни на Бога. Не мислете, че вие ще оправите света - и това е работа на Бога. Помогнете на едно цвете, на една малка рекичка или поточе, на едно изворче. Малките работи са за човека, а големите - за великия и мощен Божи Дух.

— „Кога ще гоjde мирът?“ Още малко остава. Засега две трети от света са за мира, една трета са за войната. Когато и последната третина даде гумата си, мирът ще гоjde. Ще кажете, че новата година е дошла вече. Според нас новата година ще стъпи на прага от 22 март нататък. Наблюдавайте как цъфтят цветята. Както се разпукват цветовете един след друг, така ще гоjde мирът. Истински ученият вижда това по съчетанието на звездите, на планетите, в изгряването на Слънцето. Това са сили, чрез които духовният свят се изявява на Земята. На времето Христос говореше много на учениците си, но на въпроса кога ще стане това, за което им говори, той отговаряше:

„Не е ваша работа да знаете времето“. Сега и аз ви казвам: мирът ще дойде, но кога, то не е ваша работа. Кога изгрява Слънцето, и това не е ваша работа. Който иска да го посрещне, ще излезе вън да чака. – „Колко време ще чака?“ Най-много 12 часа. Казвам: излезте вън да посрещнете изгряването на Слънцето. Издигнете се над себе си, над обикновените условия, над гребнавостите на живота – само така ще видите изгряващото Слънце и ще се ползвате от неговите лъчи.

Всеки се стреми към Слънцето на живота, към Бога, и Го нарича свой Баща. Докато работите на човека вървят добре, Бог е негов Баща. Щом изгуби нещо, разколебава се, забравя, че разполага с голямо богатство. Може ли синът на богатия баща да се нарече сиромас? Кой може да го обере? Никой не може да обере онзи, в когото Любовта живее. Той трябва да бъде готов да дава. Срещне ли такъв, който мисли да го обере, той сам трябва да го спре и да го запита колко пари са му нужни, за да му ги даде. Ако сте

богати, не поставяйте ближните си в изкушение.

Отворете се за ближния си, както се отваряте за своя възлюбен. Като срещнете възлюбения си, вие разговаряте с него, споделяте с него всичко, което преживявате. Вие се отваряте за него и той се отваря за вас. Оттук вадим заключението: говорете за любовта си само на онзи, който разбира, но не и на онзи, който не разбира. Учителят преподава с любов на онези ученици, които се интересуват от предмета.

Интересувайте се и вие от Любовта на Бога, слушайте какво ви говори, за да не изгубите добрите условия. През тези години Той е предвигил нещо добро за всички хора. Ако изгубите условията, които те носят, мъчно ще ги намерите. Досега вие сте правили много погрешки, пазете се да не направите нови. Никакво колебание, никакво съмнение в Любовта. – „Какво ще стане със света? Кога ще дойде мирът?“ Бог ще донесе мира. Кога ще дойде мирът, това е Божия работа. Мирът ще дойде, когато Божията

Любов проникне в умовете и в сърцата на хората. Има признаци вече за това – външни и вътрешни. Днес народите се бият и пак говорят за справедливост. Това показва, че Божественият принцип работи в света. Следователно в света владее известен ред и порядък, а не анархия и безпорядък.

Много вода не може да угаси любовта. Щом е така, пазее се и вие мъчнотиите на този свят да не угасят вашата любов. Който има любов, той трябва да излезе из областта на мъчението. За любящия е страданието, а не мъчението. Той носи страданията си с любов и с приятност. За него страданието е благословение. То погмладява и облагородява хората.

Приемете Любовта, дайте място на Бога в сърцата си, за да се погмладите. Да преустроите своя организъм, да превърнете неприятелите си в приятели. Тогава няма да срещате разбойници, които да ви обират, но ще срещате ваши братя, които търсите от хиляди години. Като ги намерите, ще съжалявате, че не сте ги срещнали по-рано.

Помнете: годините 1943, 1944, 1945 и 1946 ще бъдат години на опознаване с онези, които любите и които ви любяат. Опознаването на онези, които се любяат, носи благословение на целия свят. Всички народи трябва да се опознаят, понеже те носят известни блага едни за други. Такъв е законът в Божествения свят. Всеки народ, който вижда в лицето на другите народи свои неприятели, не разбира Божиите закони. Народите трябва да се опознаят, да се разберат като братя и да си подадат ръка за взаимна работа.

Желая всички хора и всички народи да се опознаят в името на Любовта, за да приемат Божието благословение.

Поздравявам ви с опознаването ви в името на великата Божия Любов.

Съдържание

Тихият глас.....	5
Личност и душа	27
Майката на времето.....	100
Син и баща.....	107
Големият брат.....	125
Малкият брат	138
Нова основа.....	174

Петър Дънов
Учителя

ПОСЛАНИЯ НА ЧИСЛАТА
Новогодишни беседи, гържани на Изгрева

Съставител: Галина Герасимова
Редактор: Ивелина Христова
Художник: Илиана Попова
Препечат: Иван Джеджев

Издателство „Бяло Братство“
София, ул. „Ген. Щерю Атанасов“ 2
02/ 418 0110; 0896 669 768
www.bialobratstvo.info